g.833.c.

Musikken

til

Balletten:

Kiærligheds Magt.

1176

Componeret og udsadt

i Claveer-Udtog

af

C. Schall.

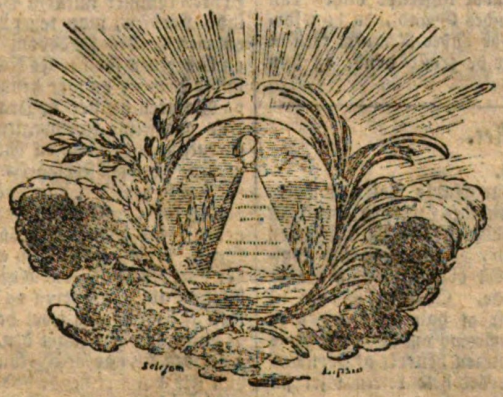

Kiobenhavn.

Tryk hos A. F. Stein.

Sælges hos S. Sonnichsen i Adelgaden No. 308.

Kiærligheds Magt.

Første Act.

Forestiller en Landsbye.

Major Durmil, som i et Feldtslag var blevet farligen saaret i den høire Arm, blev henlagt i en Landsbye ikke meget langtbortliggende fra Leiren, for at blive lægt, i et Huus, hvor en meget smuk Bondepige ved Navn Annetta opholder sig. Denne Officier først rørt til Taknemmelighed ved Annettas uafladelige Omhyggelighed for ham i hans Sygdom, forelsker sig omsider heftigen i hende, som ligeledes elsker ham. Herfra begynder Handlingen i Balletten.

De sidde begge uden for Annettas Huus og udtrykke for hinanden den ømmeste Kiærlighed, de reise sig op og vise i en forliebt Pas de deux deres indbyrdes Fornøielse. Annetta spørger Durmil hvorledes hans Saar befinder sig? Han forsikrer, at han er fuldkommen læget. Dette forøger hendes Glæde, og hendes Glæde derover, Durmils Kiærlighed, som til et Tegn derpaa giver hende en Ring, og lover hende sin Haand.

En Ordonants ankommer, som bringer Durmil et Brev, hvorved han kaldes til sit Regiment. Ved denne Befaling blive de tvende elskende bedrøvede og urolige, han bereder sig til at adlyde, hun beder ham at blive, han sætter sig derimod, sigende: at Æren kalder ham til Feldts, ved dette Svar falder hun i Afmagt. Durmil er i den yderste Bedrøvelse over at skulle forlade sin Elskerinde i saa elendig en Tilstand. Mamblina kommer i det samme, Durmil griber dette Øieblik, anbefaler hende sin Elskede, efterlader en Pung med Penge til hende, og gaaer fortvivlet bort.

Ved sin Venindes Omhyggelighed kommer Annetta tilbage af sin Besvimelse, som da hun seer sig i Mamblinas Arme istedet for sin Elskers, som hun troede, slider sig los fra hende, og løber i den yderste Bedrøvelse for at søge ham. Mamblina holder hende tilbage, fortæller hvad der er hændet, og søger at bringe hendes Sind i Roligbed, men forgieves. Annetta vedbliver bestandig sin Beslutning at ville søge sin Elsker. Hendes Veninde raader hende da at forklæde sig som Mandsperson og lade sig antage som Soldat. Hververnes Ankomst fremhjelper hende en Leilighed dertil; hun beslutter at følge sin Venindes Raad, tager den Pung op igien, som hun forhen havde kastet paa Jorden, og gaaer ind i Huset for at iverksætte dette Forslag. Capitainen, tilligemed flere Hververe ankomme, Recruterne legge deres Bagage paa Jorden, spise og drikke og give sig til at fornøie sig. Annetta klædt som Mandsperson kommer tilbage i Selskab med Mamblina, og blander sig dandsende imellem Recruterne som alle beundre hendes Lethed og Hurtighed; Sergeanten taler hende til og spørger om hun vil være Soldat, hvortil hun svarer ja, men da han betragter hende nøiere og seer at hun er liden af Vext tilbyder han hende at være Tambour eller Piber, som hun afslaaer begge Dele, men formedelst hendes Frihed og gode Udseende bliver hun endelig antaget som Dragon. Hendes Graad, da hun forlader Mamblina, foraarsager at de andre Recruter troe at det er hendes Kiereste, hvorudover de trøste hende og hun gaaer bort imellem de andre.

Anden Act.

En Leir.

Obersten befaler Tienerne at bringe Claris Toi i sit Telt, da Vagtparaden skal trække op, forbindes Obersten derved at forlade sin Kiereste, han giver de fornødne Befalinger og tager sin elskte Claris Haand igien, paa samme Tid kommer Majoren, som bliver forundret over at see sin Søster der, og løber for at omfavne hende. Obersten spørger til hans Saar og hører med Fornøielse at han fuldkommen er helbredet, Obersten fornyer sin Begiering om at faae Claris Haand, Majoren foreener dem sammen henrykt af Fornøielse, derpaa følger Forlovelsen, hvorved hele Leiren viser sin Glæde.

Hververne ankomme, Obersten overleverer Durmil sin Brud, siden anbefaler ham Afdelingen af de ny Recruter, og gaaer derpaa bort for at give ny Befalinger i Leiren: Durmil forretter hvad ham er bleven befalet og gaaer med Clari ind sit Telt. Annetta som er uvidende om at det er hans Søster snyser af Skinsyge, hun forsøger at nærme sig til Majorens Telt, men to Gange bliver dreven tilbage af Skildvagten, hvorudover da hun hverken kan see eller høre noget, gaaer hun fortvivlet og rasende ud ved den modsatte Side. Hun kommer tilbage paa Skuepladsen, og da hun seer at Vagten skal afløses taler hun til Underofficeren, forærer ham den Pung, som hun har faaet af sin Elsker og beder ham at sætte sig til Skildvagt ved Majorens Telt, han samtykker deri og lader Skildvagten afløse. Annetta legger med største Agtsomhed Øret til for at høre hvad de tale, hvilket end mere forøger hendes Skinsyge, saa at hun to Gange fælder Geværet for at dræbe Majoren, den som forhen havde Vagt ved Majorens Telt mærker at Annetta har onde Hensier og underretter sine Kamerater derom.

Durmil med sin Søster gaaer ud af Teltet, og i en liden Pas de deux udtrykker en om Kiærlighed. Annetta rasende af Skinsyge løber for at giennembore Durmil med Bajonetten, Dragonerne holde hende tilbage, hun søger at slide sig los, men bliver giort vaabenlos. Majoren befaler at bringe hende i Fængsel, hun giør saa megen Modstand som mueligt, men tilsidst nødes hun til at vige for Magten. Clari forskrækket ved denne Hændelse falder daanet i Fruentimmernes Arme, og Majoren befaler at bringe hende til Oberstens Telt.

Krigsretten forsamles, Annetta bliver frembragt og bekiender selv sin Forbrydelse, Obersten lader hende gaae og Retten dømmer hende til Døde. Majoren bliver anbefalet at føre Commando ved Dommens Fuldbyrdelse.

Tredie Act.

Et Fængsel.

Annetta betaget af Kummer og Bedrøvelse begræder sin elendige Tilstand, Fængselets Skræk, Lænkerne, den Skiebne hun frygter, alt bidrager til at forværde hende. Hun beslutter at tage Knebelsbarterne af og opdage at hun er et Fruentimmer for derved at frelse sig, men siden betænker hun sig og vil heller døe end see sin formeente Medbeilerinde lykkelig med den hun selv tilbeder, hendes Kræfter tage af og hun falder i Afmagt, i det samme kommer Wilfort ind som er noget drukken, han seer den Ulykkelige, som snart skal ende sine Dage, nærmer sig til hende, vækker hende op af sin Dosighed og vil nøde hende til at drikke, hvorover hun bliver fortrødelig, staaer op, støder ham fra sig og for at befrie sig fra hans Overhæng gaaer hen imod den anden Side af Fængslet, hvor hun møder en Corporal af Dragonerne, som forkynder hende sin Dødsdom, ved denne grædelige Tidende bliver hun maallos og kaster sig paa en Bænk. Corporalen nærmer sig til hende og formaner hende til at døe som en brav Soldat, og at hun skal betænke at der er et høiere Væsen og overgive sig i dets Vold, og derpaa gaaer han bort, hendes Øine følge ham, hun søger igien at samle sine tabte Kræfter, hun sætter sig ved Bordet, seer til Himlen og begynder sin Bøn. Men Lyden af en Tromme forstyrer hendes Andagt, hun betages af Angst og den fæle Lyd, som alt mere og mere nærmer sig, fordobler hendes Skræk og lader hende føle al Dødens Rædsel, hun vender sig, og da hun seer Officieren, som kommer med Soldaterne for at afhente hende, giver hun et Skrig af sig og falder ligesom død i Afmagt, Soldaterne komme ind i Fængselet og de to Underofficerer forkynde hende at hun maae gaae for at lide sin Straf, hun seer mod Himlen stræber at reise sig, men mangler Kræfter. Underofficererne hielpe og opmuntre hende, og imellem dem gaaer hun sin grusomme Skiebne i Møde.

Fierde Act.

En Leir.

Durmil afdeler Folket til Executionen. Annetta belagt med Lænker kommer imellem Vagten og med Forskrækkelse gaaer ind i Kredsen, man tager Lænkerne af hende, og Auditeuren oplæser hendes Dødsdom og Majoren brækker Spidsroden og kaster den for hendes Fødder, to Underofficerer tage hende under Armene og føre hende did, hvor hun skal sætte sig ned, og Majoren befaler de Dragoner som skal skyde at gaae frem, disse grædelige Foranstaltninger bevæge hende til at bede Sergeanten at gaae til Majoren for at sige at hun ønskede at bede ham om Forladelse inden hun døde, denne Gunst bliver hende bevilget, hun gaaer frem, kaster sig for hans Fødder og beder om Forladelse, men han uden engang at see til hende lader hende reise op og byder hende at gaae til sin Straf, derpaa staaer hun et Øieblik i dybe Tanker, siden tager hun den Ring, som Majoren har givet hende til Pant paa sin Troskab, af Fingeren og overleverer ham, Durmil bliver fuld af Forundring i det han kiender den igien, og spørger: af hvem hun har faaet den, hun svarer at den, som han havde givet den til, har af Fortvivlelse ombragt sig, og forsikrer at hun selv har seet hende død. Majoren bevæget og forbittret mod sig selv tragter at giennembore sig med sin egen Kaarde. Annetta, som seer at hendes Mistanke har været ugrundet, river ham Kaarden af Haanden, tager Knebelsbarterne af, giver sig tilkiende og kaster sig for hans Fødder, han af Forundring og Fornøielse uden for sig selv omfavner sin Elskte og takker Himlen for denne lykkelige Oplagelse. Forundringen er almindelig, og Fruentimmerne, som vare komne for at see denne Ulykkelige døe, da hun opdages at være et Fruentimmer løbe i fuld Rend, for at underrette Obersten derom, hvilken da han har faaet denne Tildragelse at vide kommer frem tilligemed sin Brud Clari, som løber for at omarme Annetta, hun vegrer sig derfor og betragter Majoren, men da hun saaer at vide at denne frygtede Medbeilerinde er hendes Elskers Søster, omfavne de hinanden med Ømhed. Alting aander Fornøielse og Glæde, Dandsen bliver almindelig og udtrykker med al mueligMunterhed alles Fryd over saa lykkeligt et Udfald. Dette afbrydes ved en Adjutants Ankomst som bringer Obersten et Brev at hans Regiment skal brække op, alle berede sig til Reisen og derpaa endes Balletten.

KONGELIGE BIBLIOTEK 1770 FEB

Kiærligheds Magt.

Onsdagen den 23 Februar 1785.

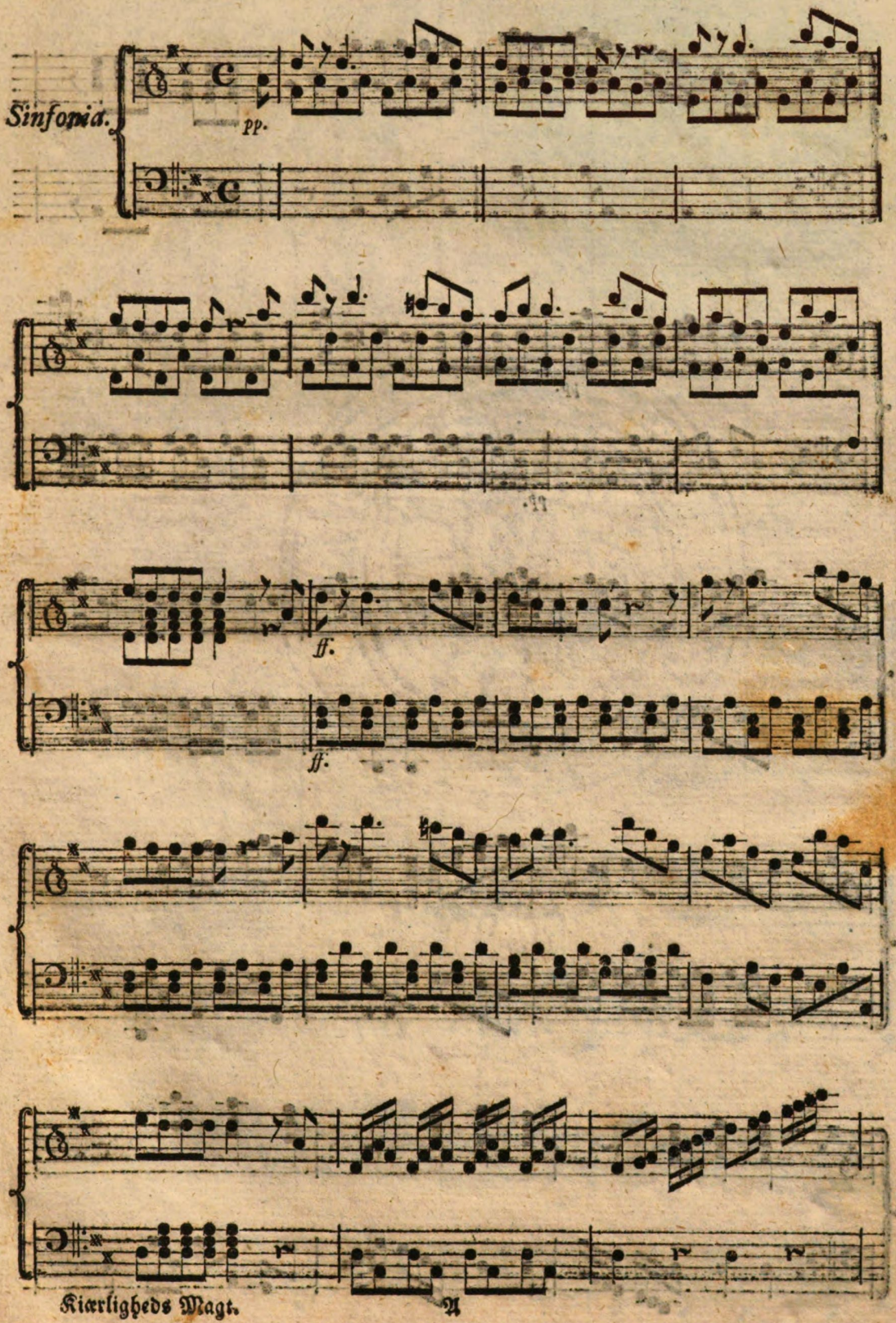

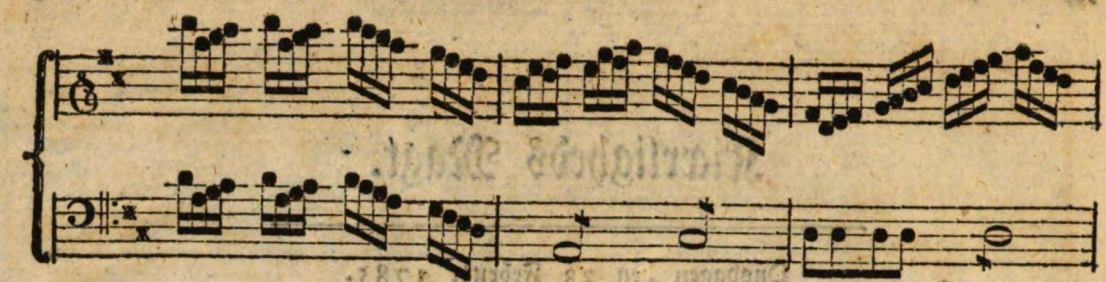

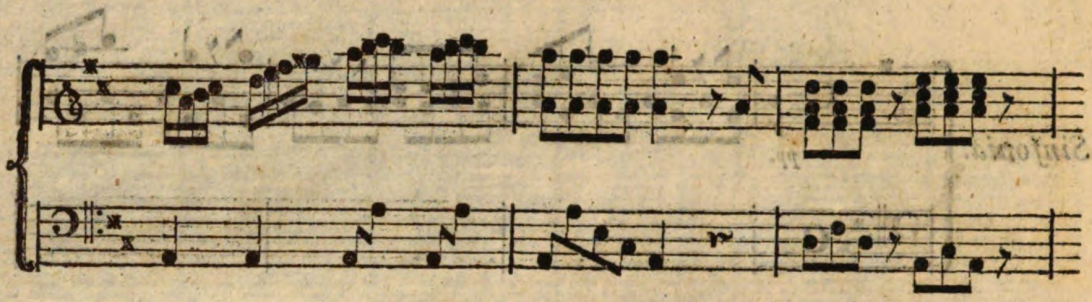

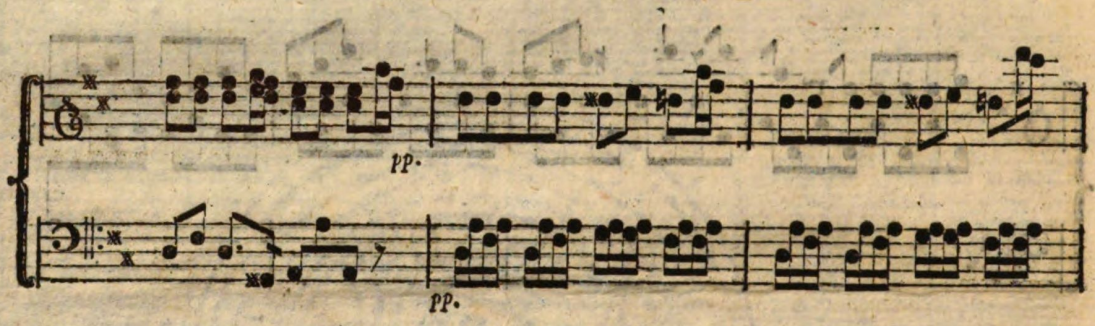

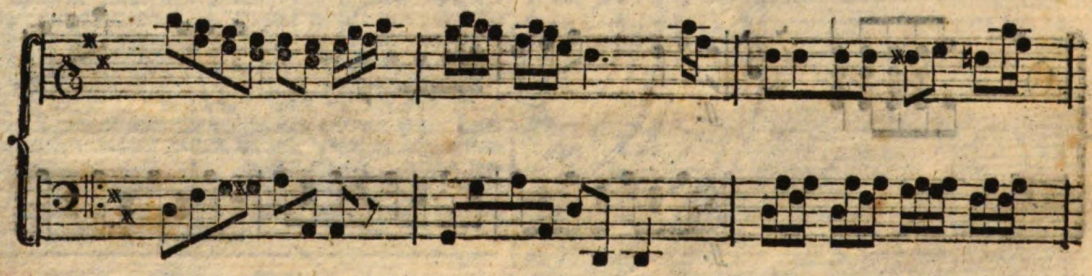

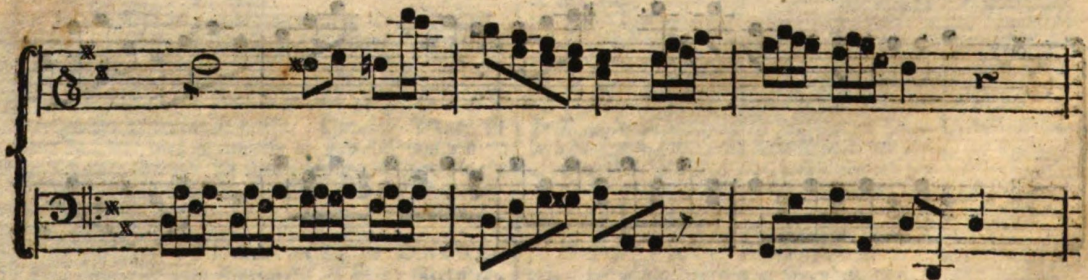

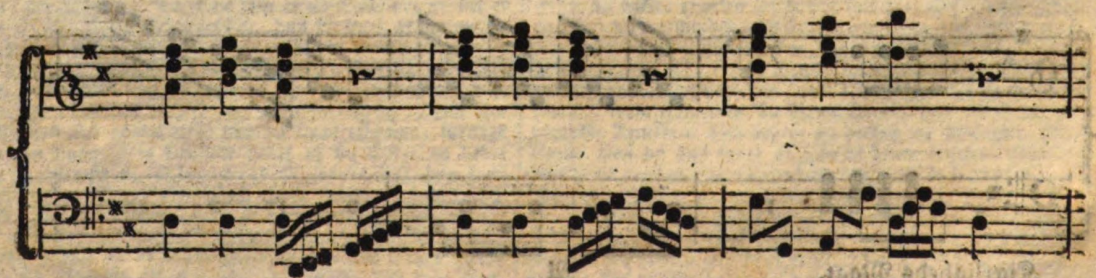

FFB

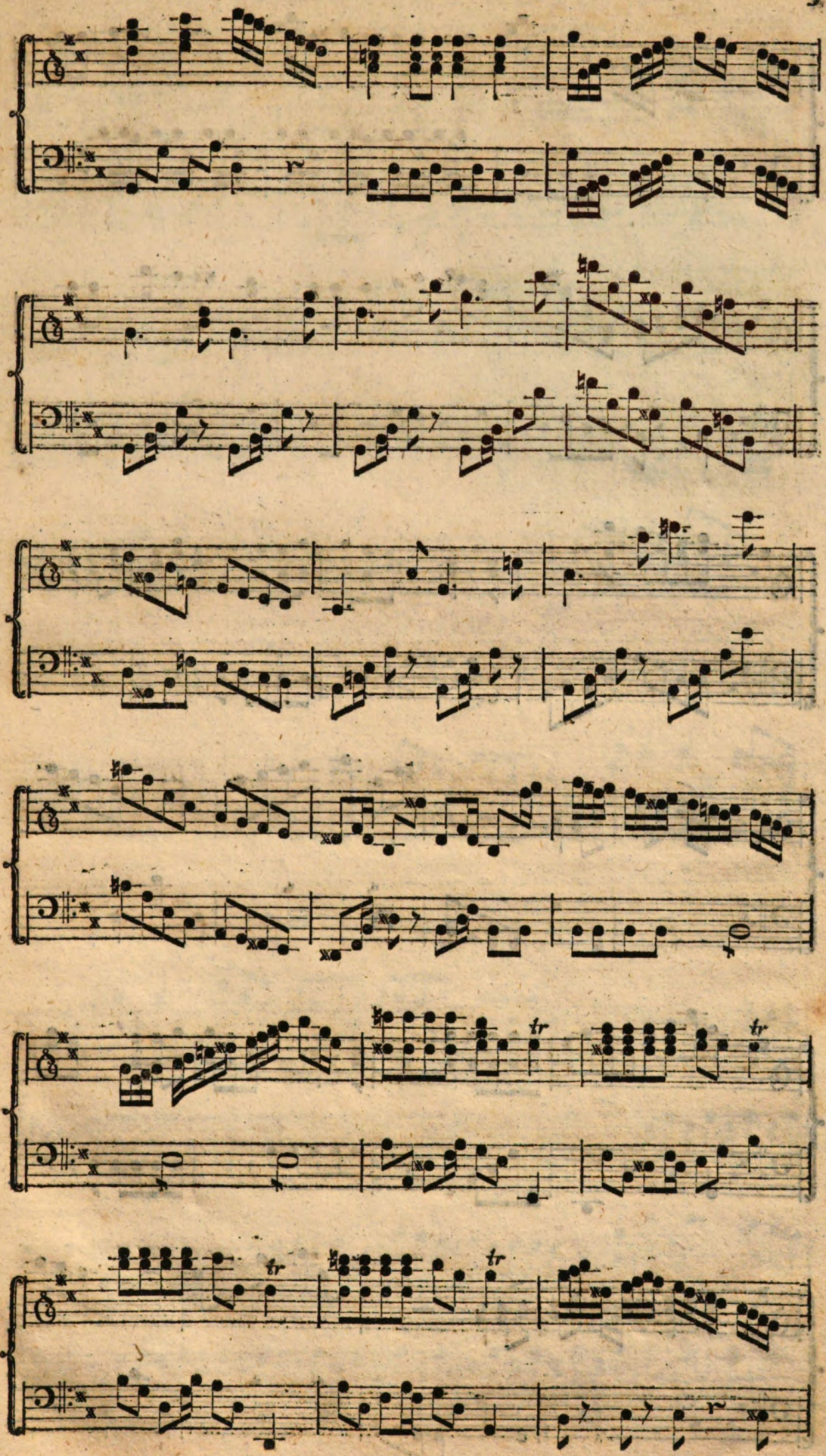
tr
tr
tr
tr

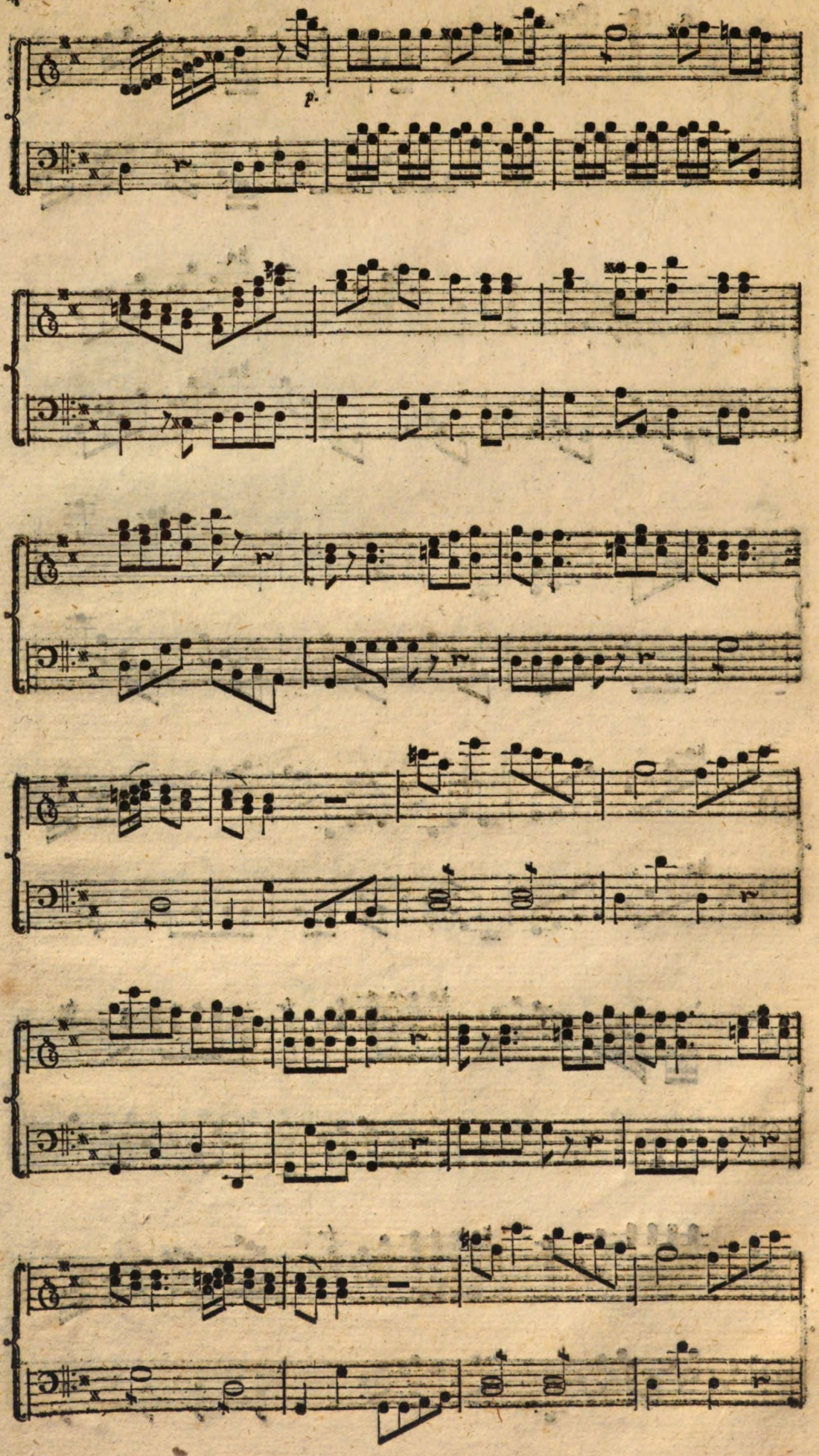
p.

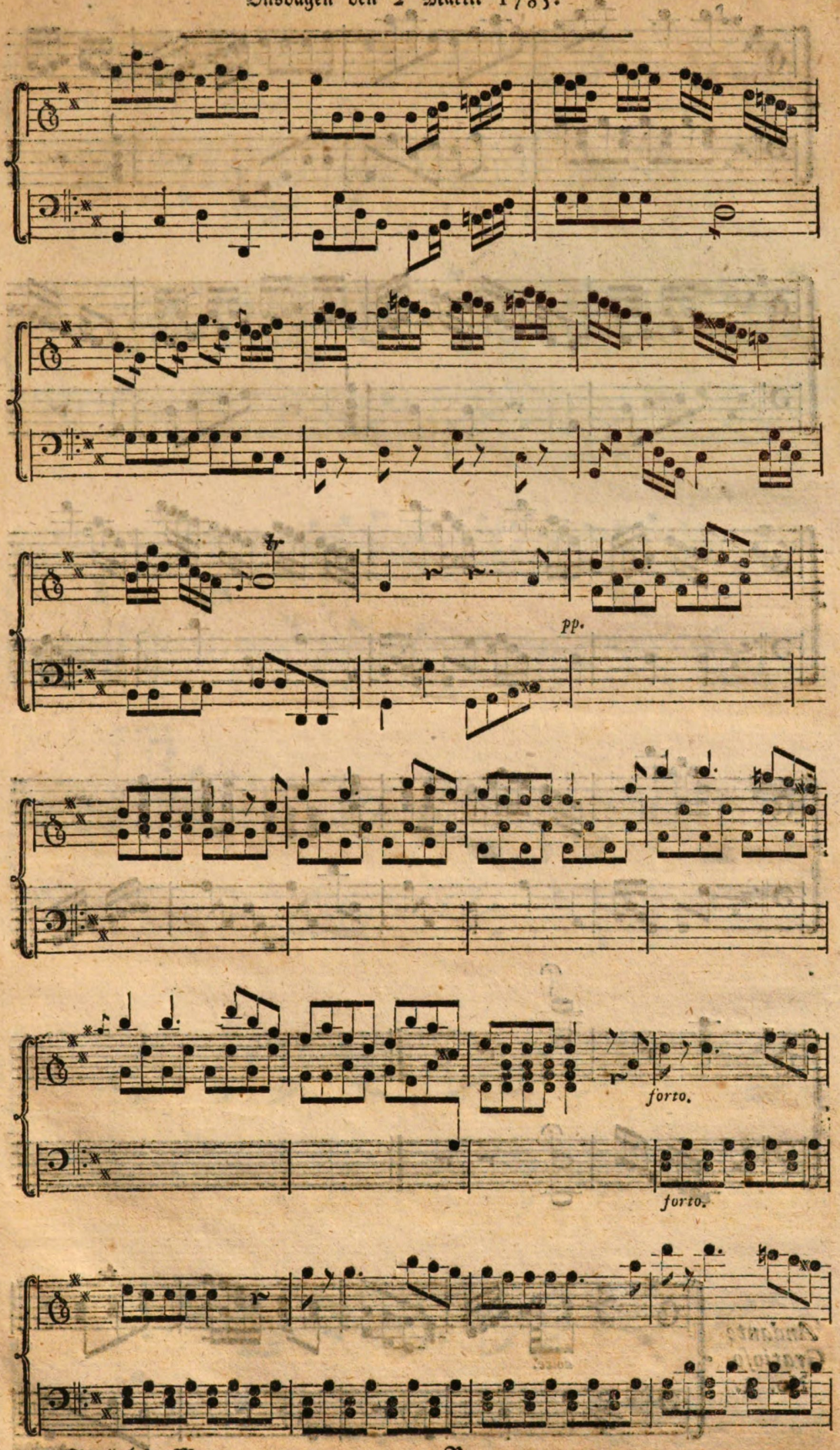
pp.
forte.
forte.

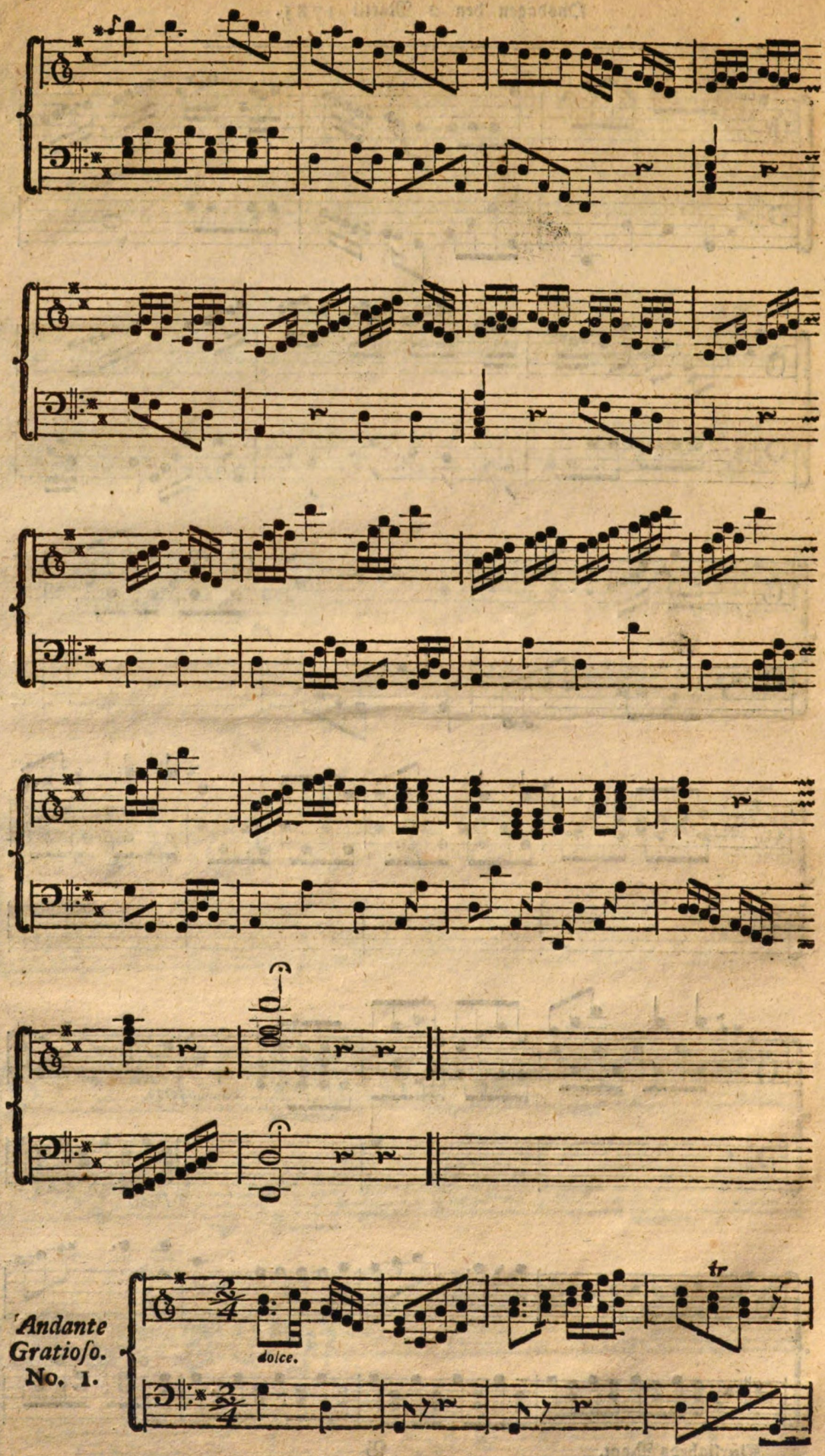
Andante
Gratioſo.
No. 1.
dolce.
tr

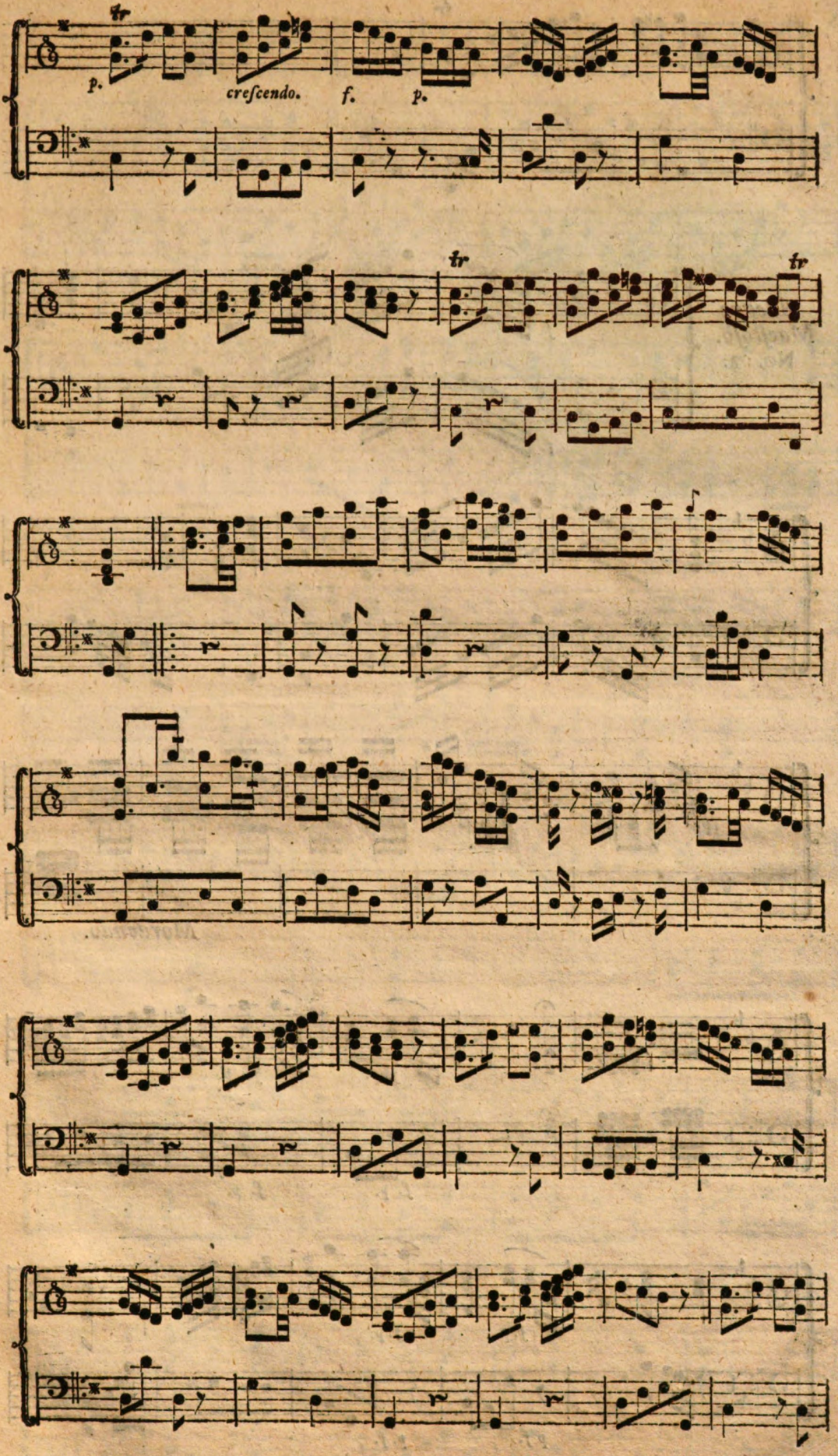
tr
p.
crescendo.
f.
p.
tr
tr

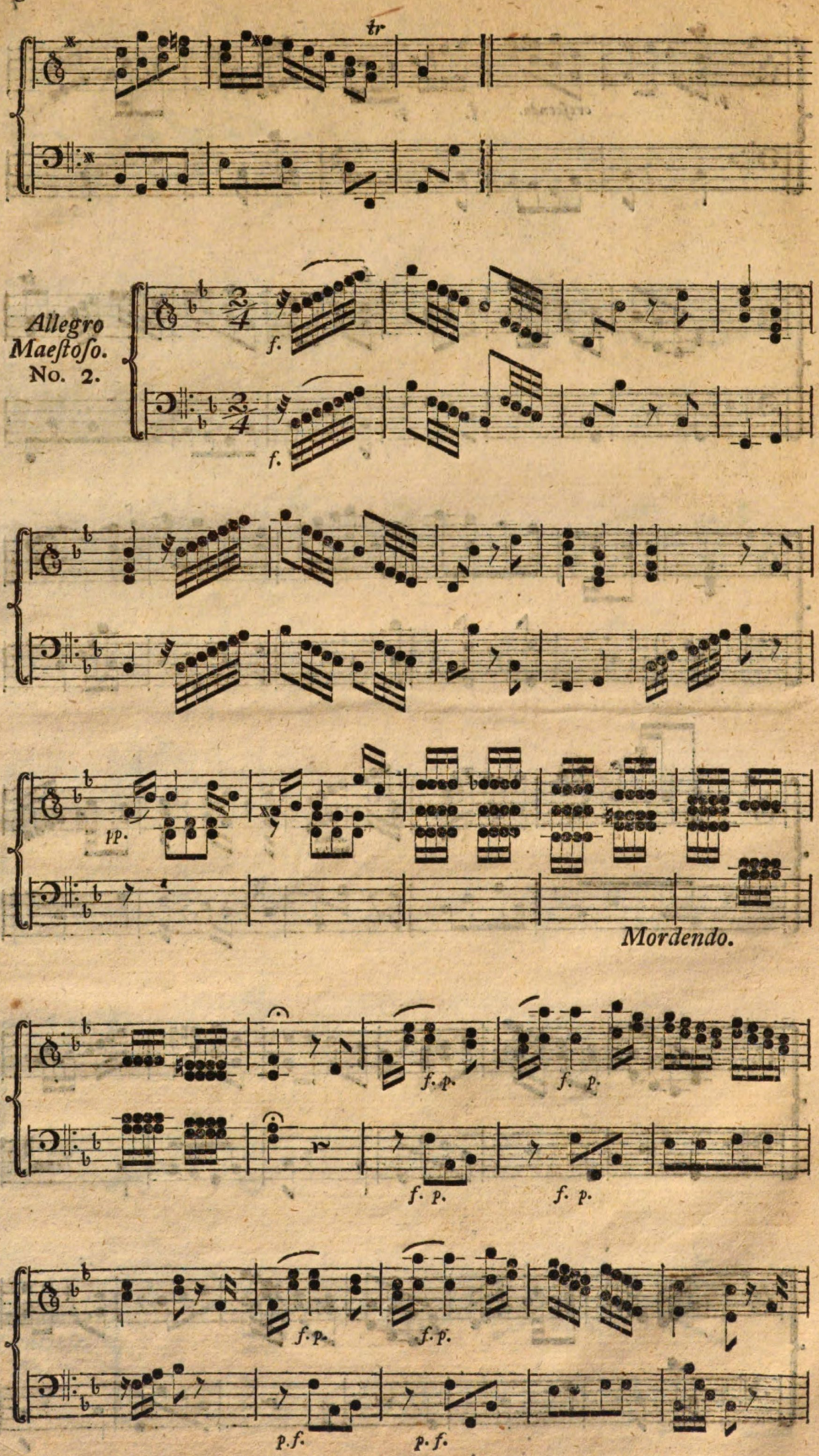
tr
Allegro
Maeſtoſo.
No. 2.
f.
f.
pp.
Mordendo.
f. p.
f. p.
f. p.
f. p.
f. p.
f. p.
p. f.
p. f.

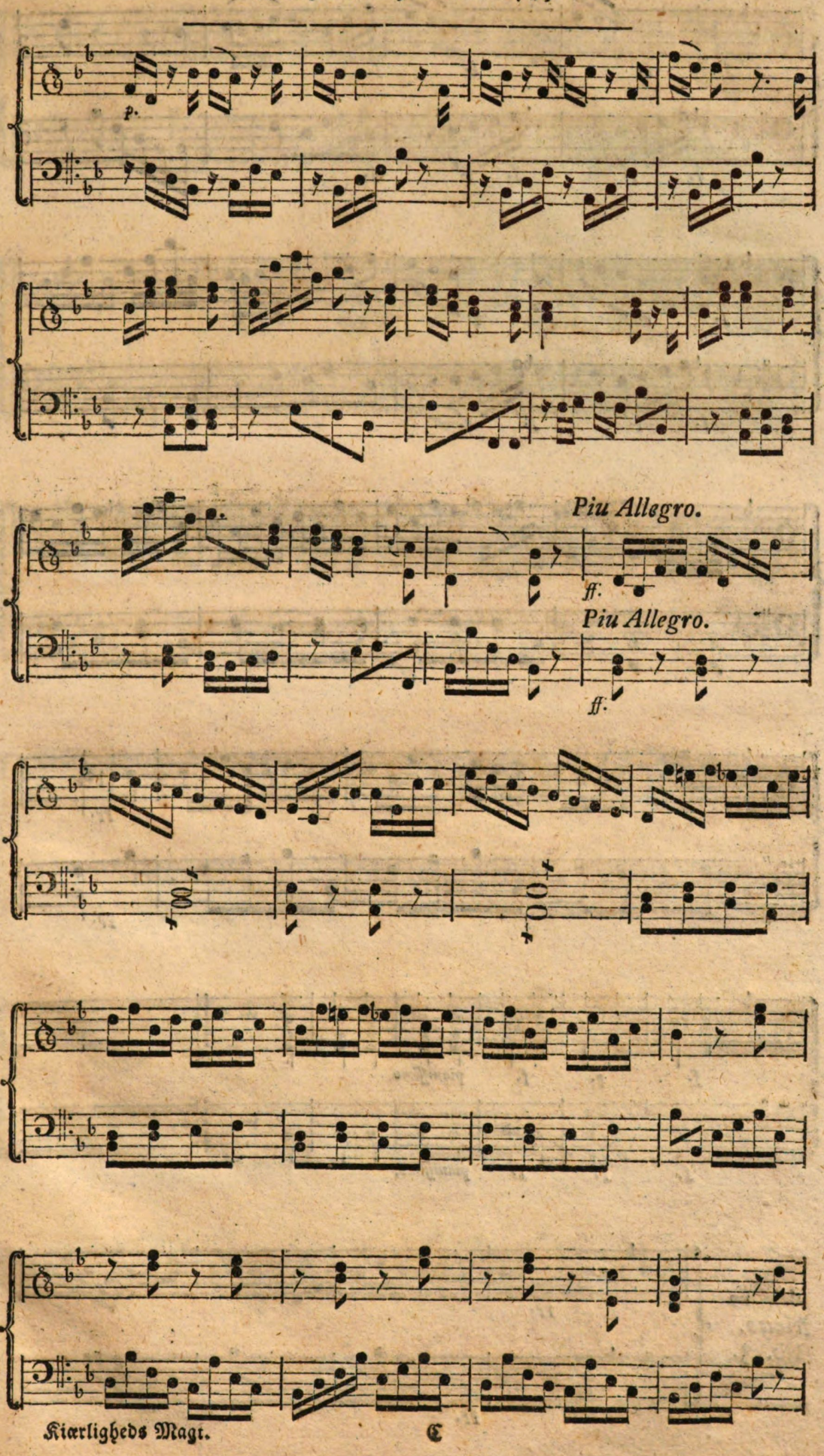
p.
Piu Allegro.
ff.
Piu Allegro.
ff.

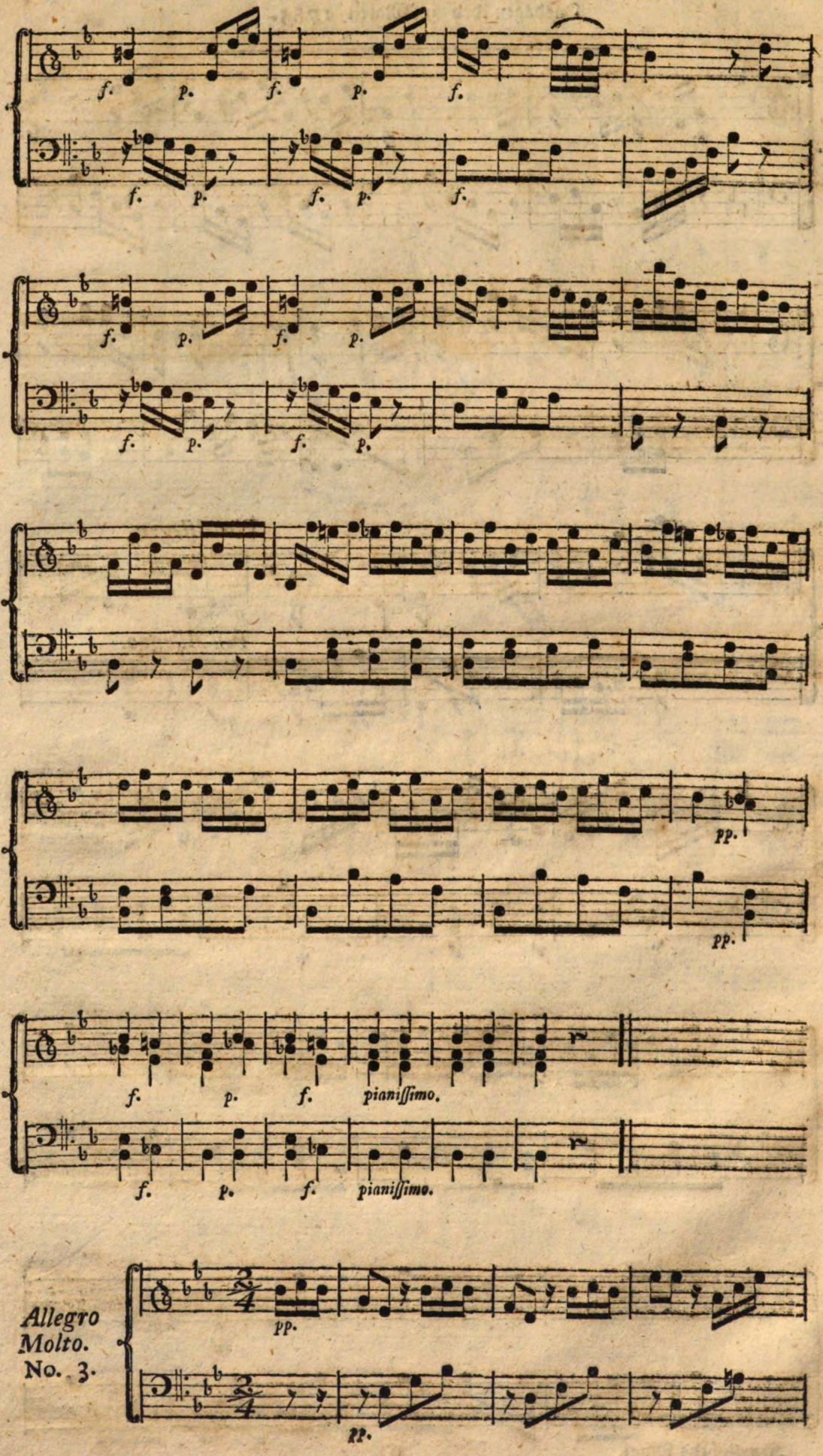
f. p. f. p. f.
f. p. f. p. f.
f. p. f. p.
f. p. f. p.
pp.
pp.
f. p. f. pianissimo.
f. p. f. pianissimo.
Allegro Molto. No. 3.
pp.
pp.

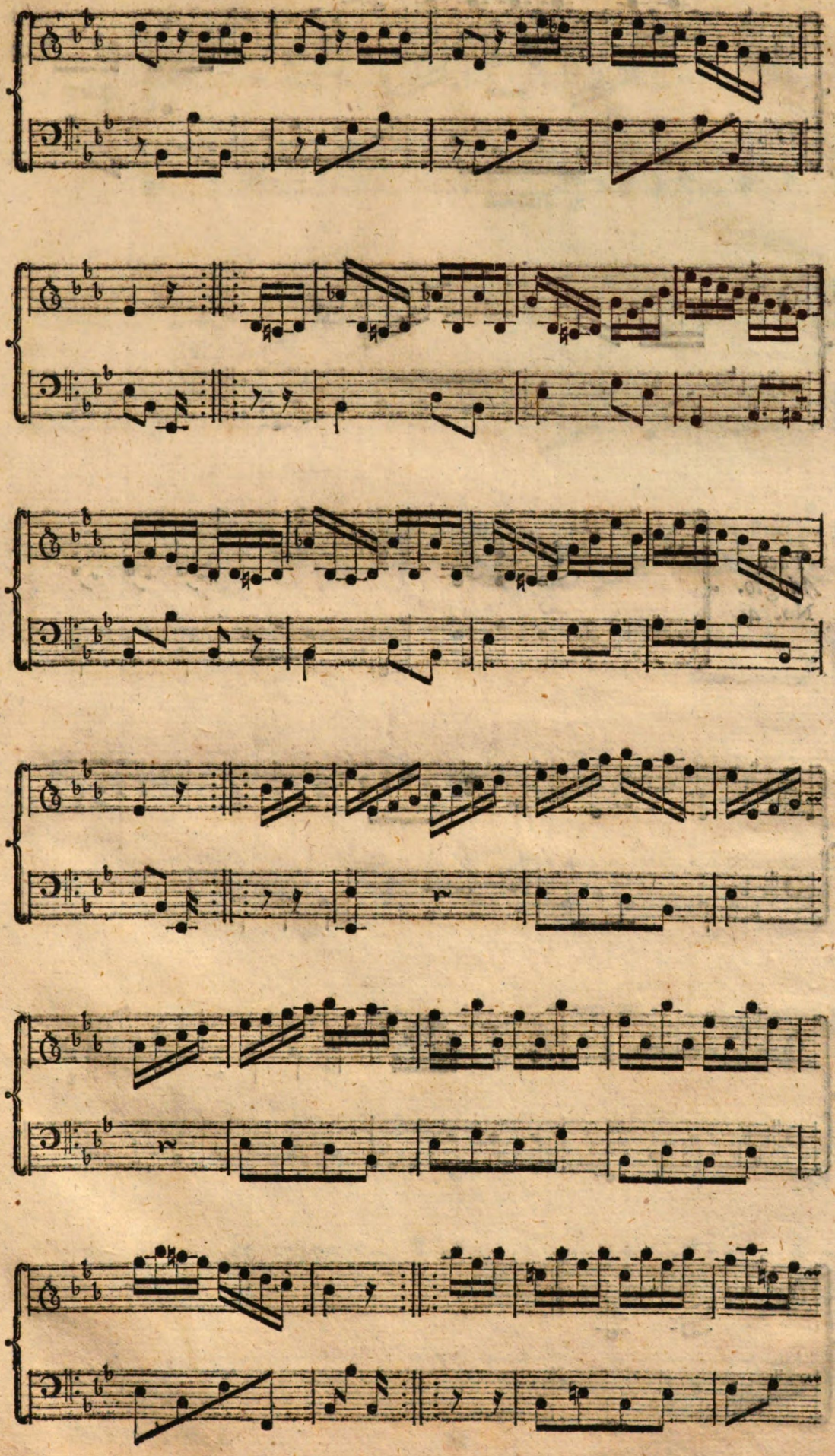

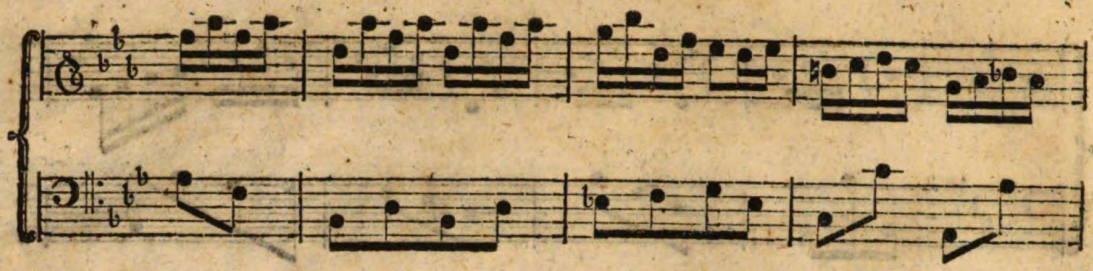

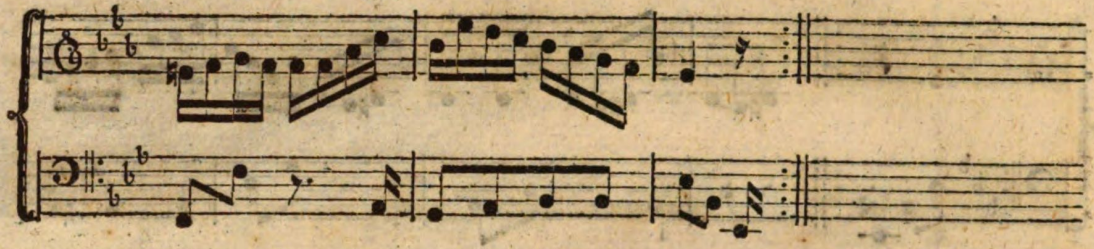

Poco Adagio.
No. 4.

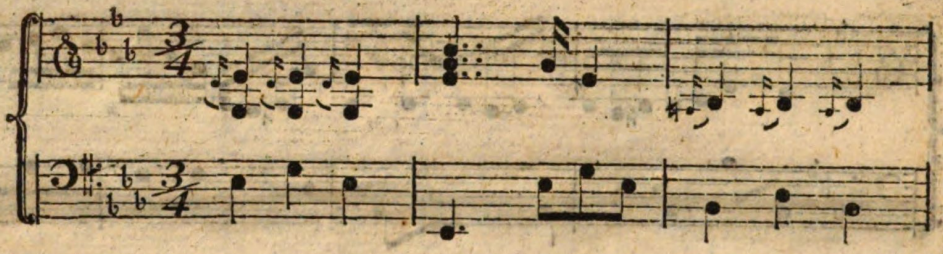

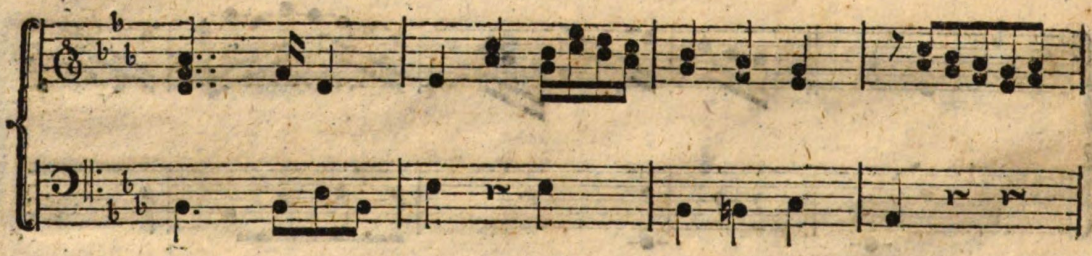

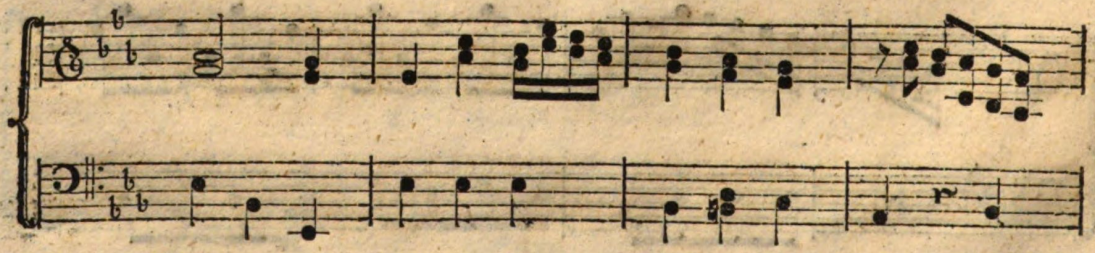

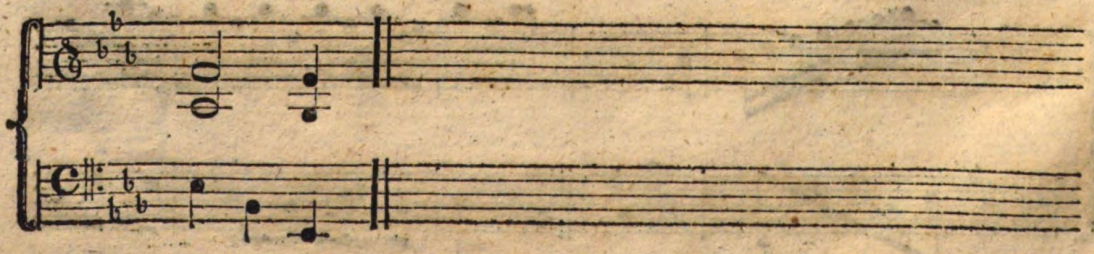

Vivace.

No. 5.

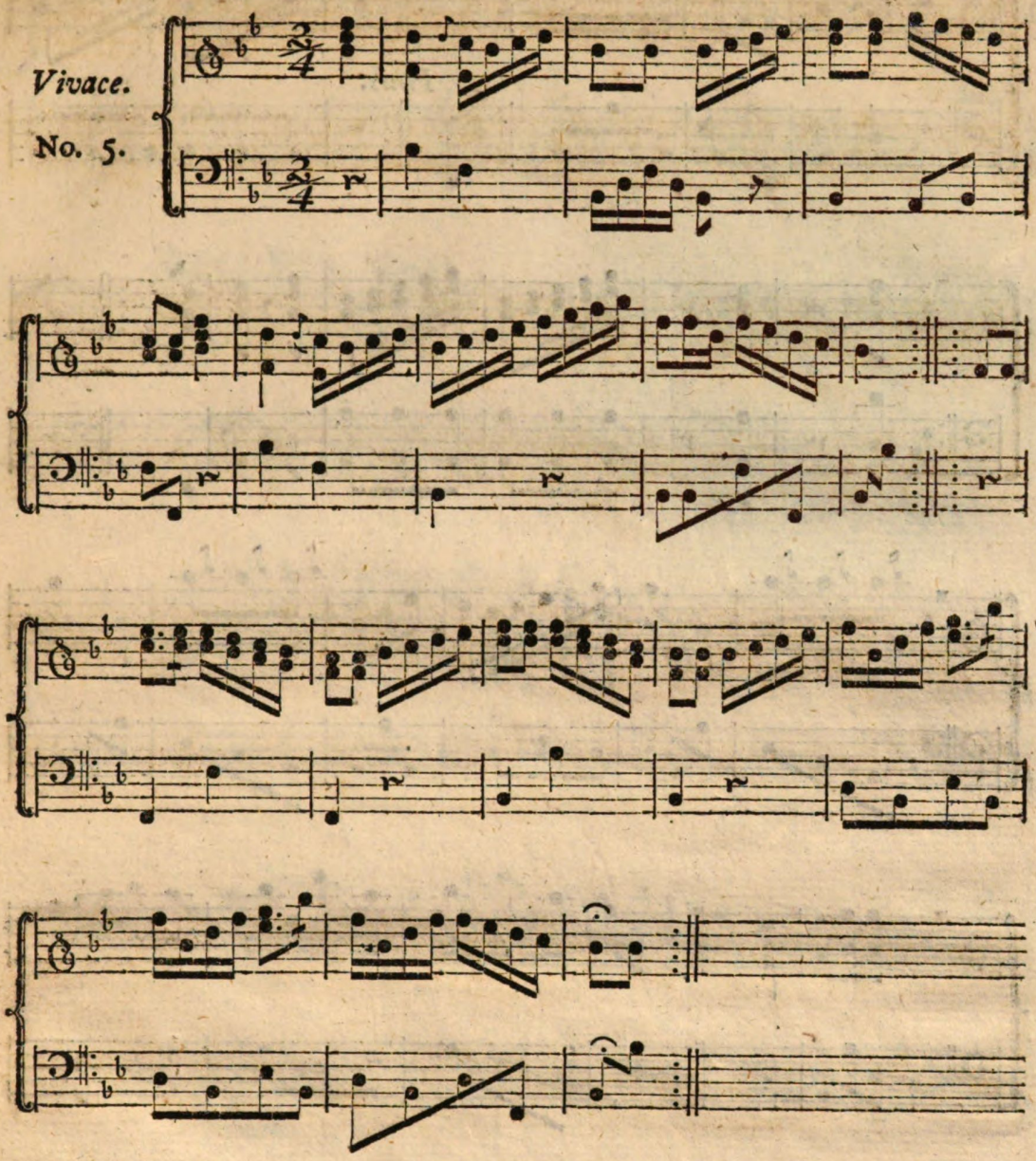

L'Allemande.

No. 6.

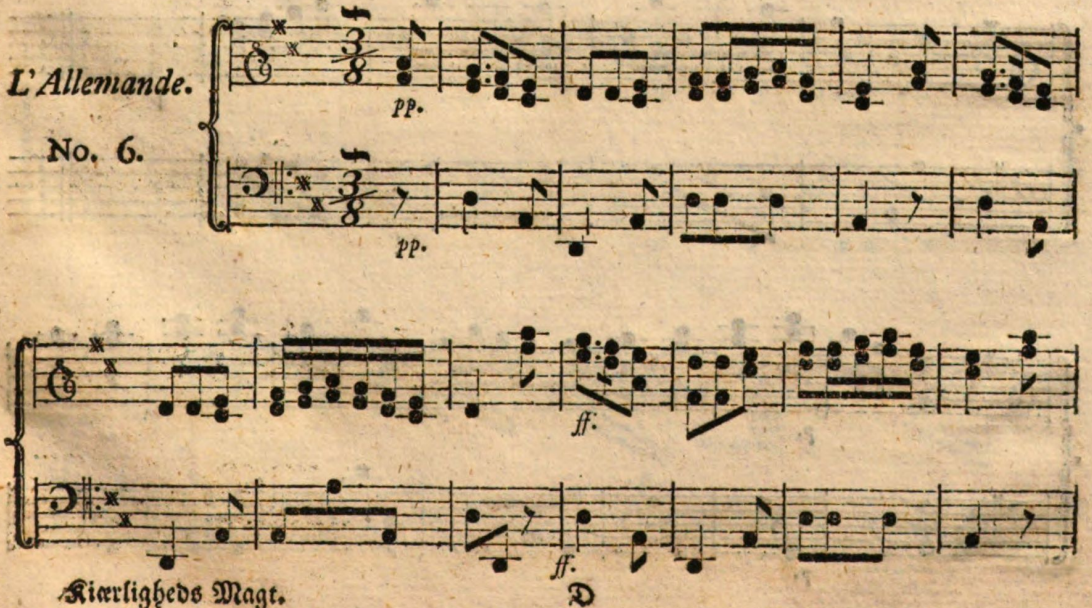

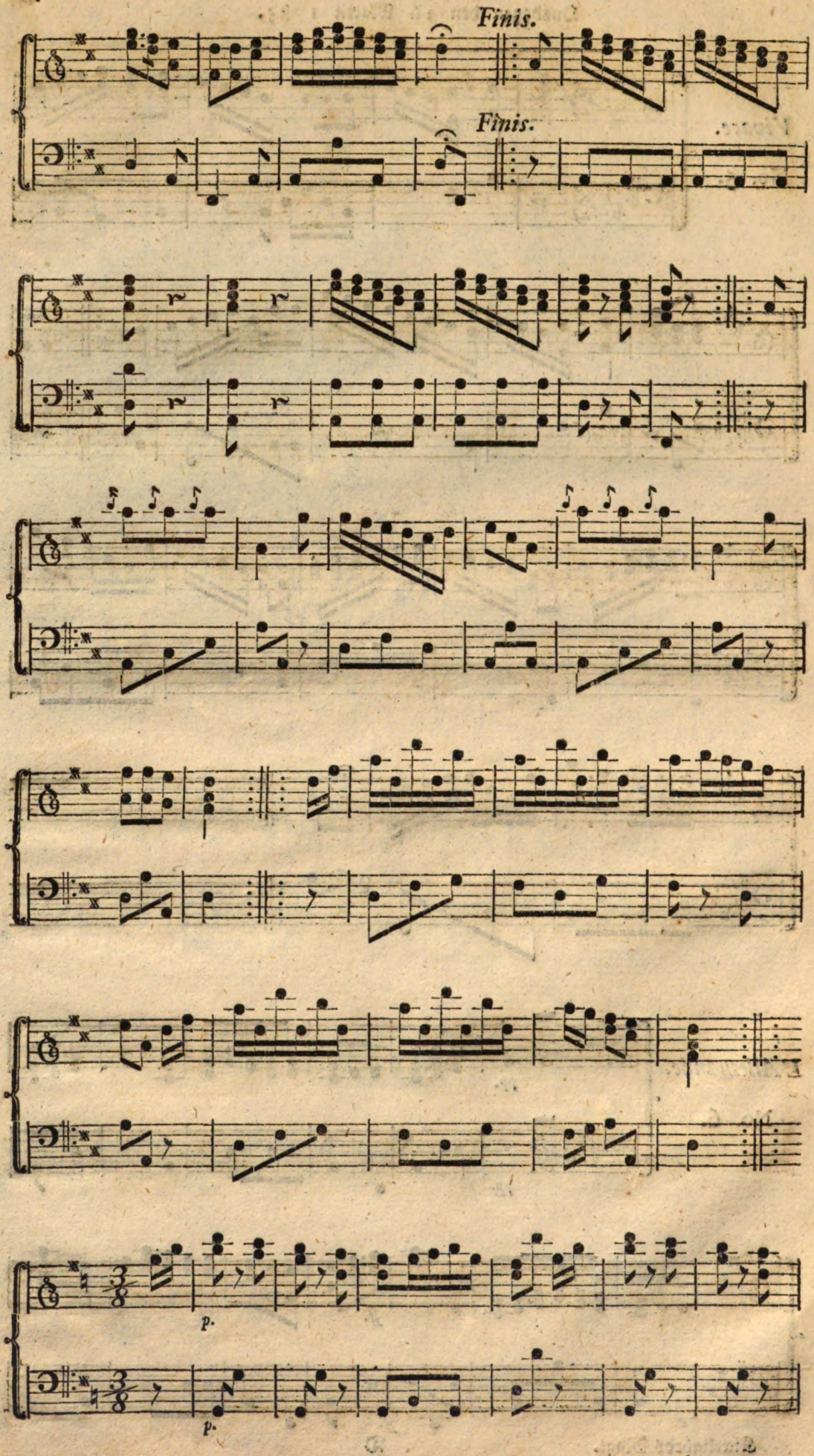
Finis.
Finis.
p.
p.

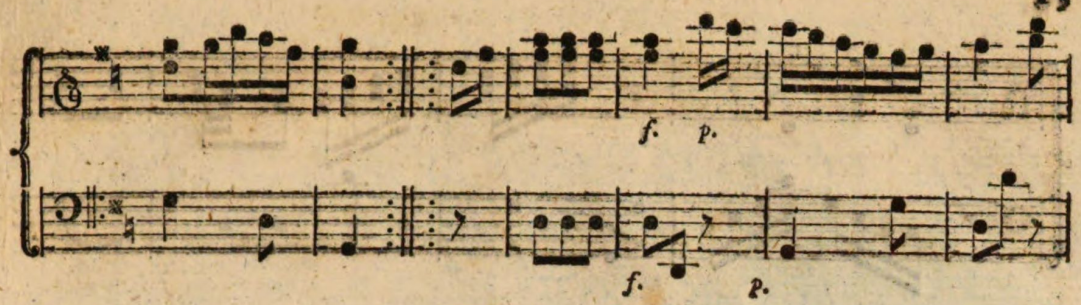

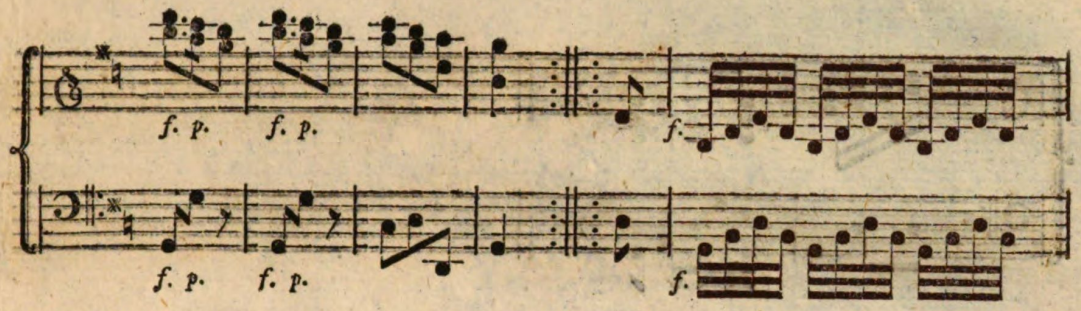

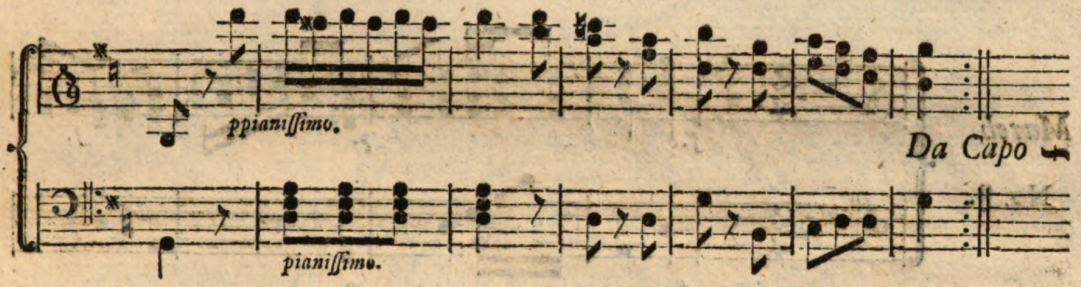

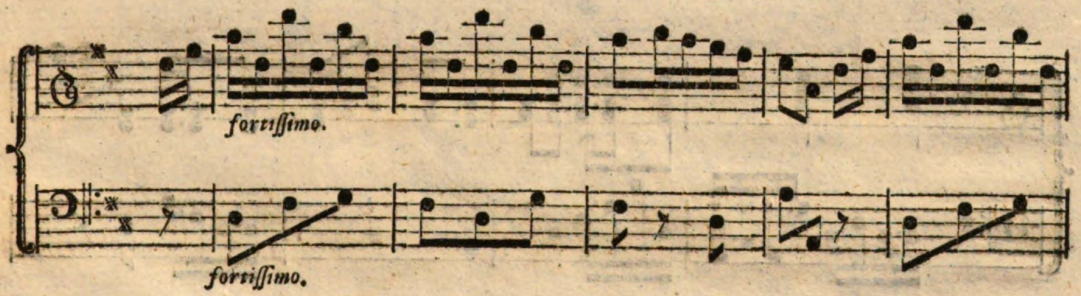

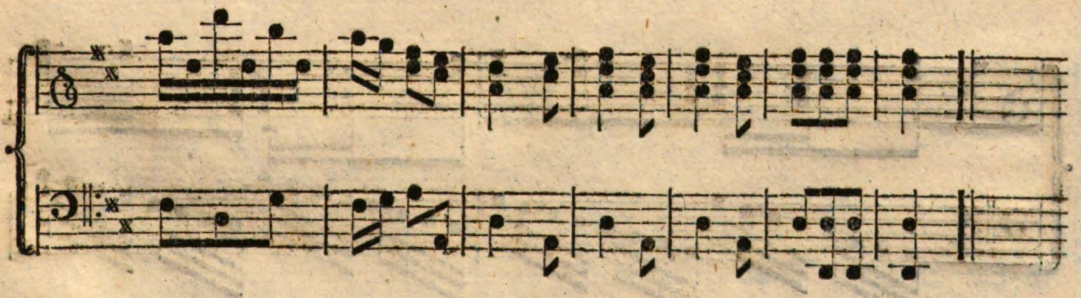

Andantino.

No. 7.

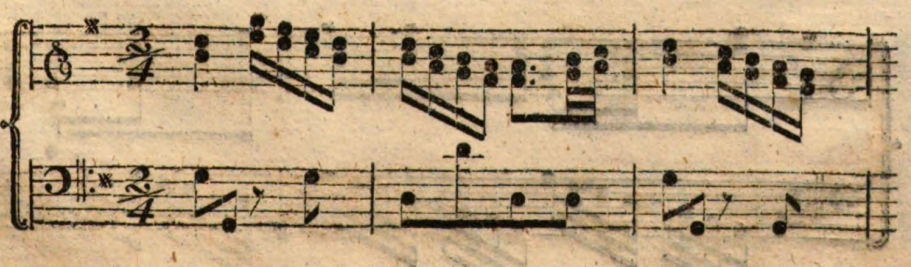

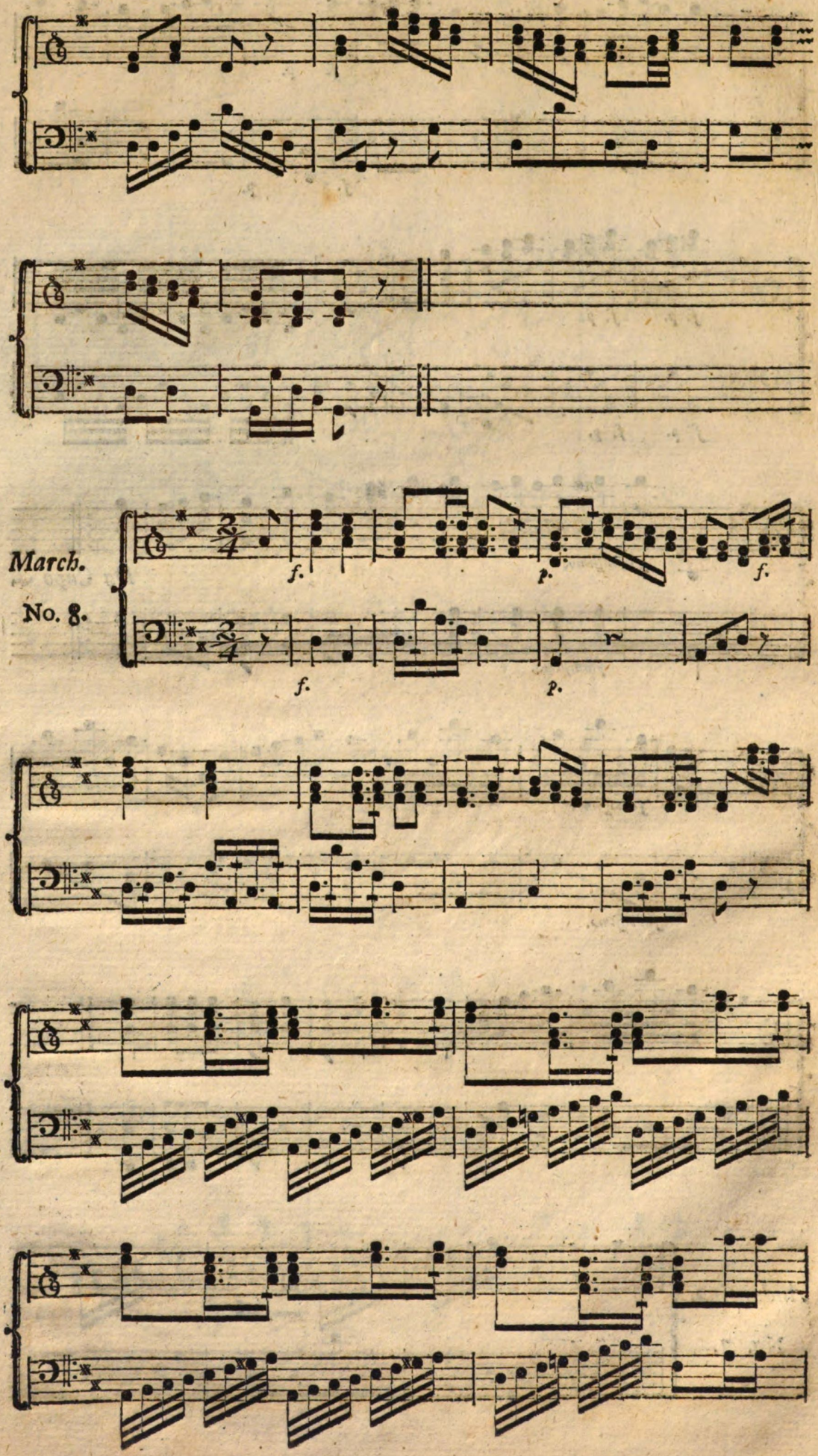
March.
No. 8.
f.
p.
f.
f.
p.

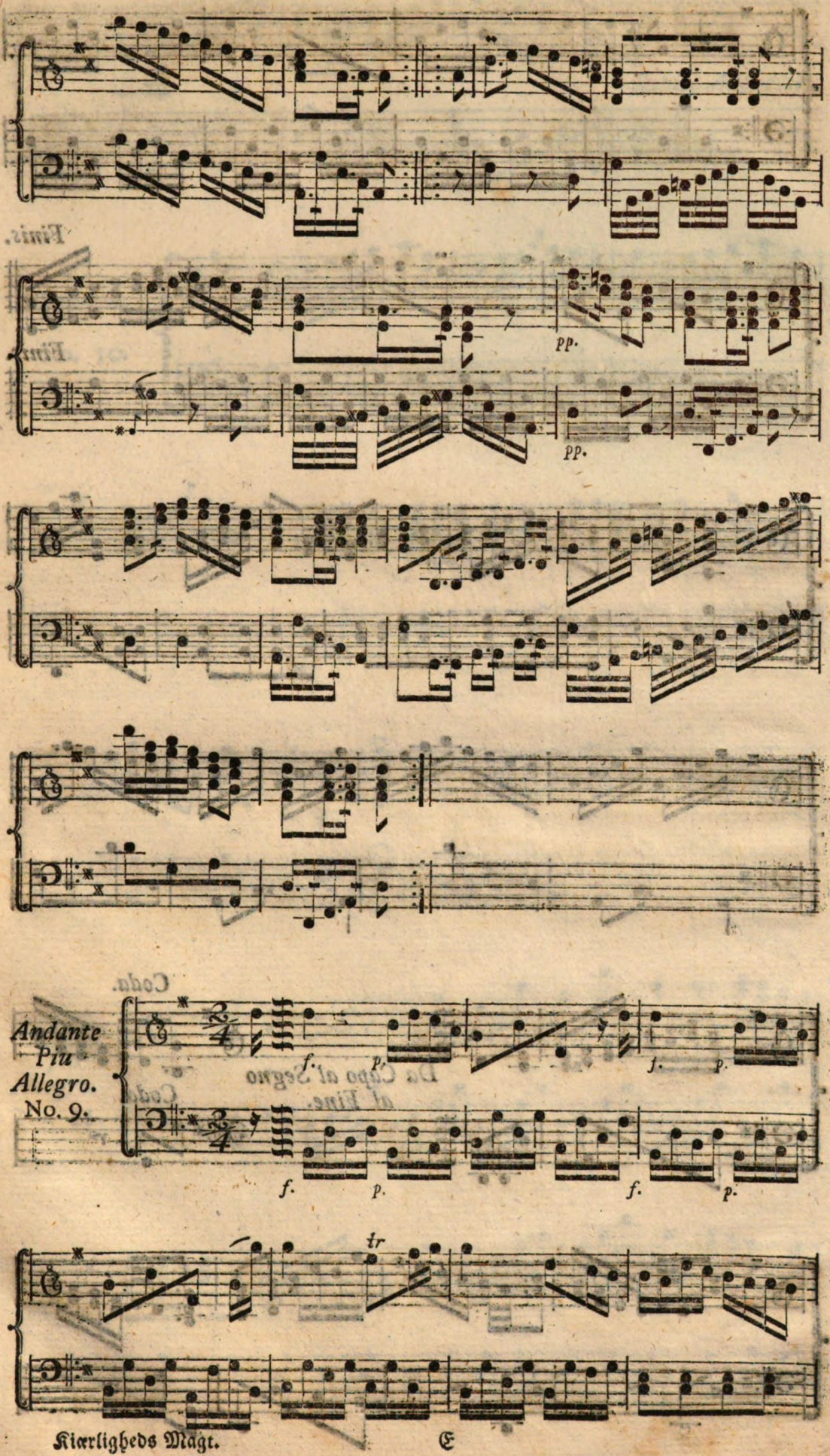
pp.
pp.
Andante
Piu
Allegro.
No. 9.
f.
p.
f.
p.
f.
p.
f.
p.
tr

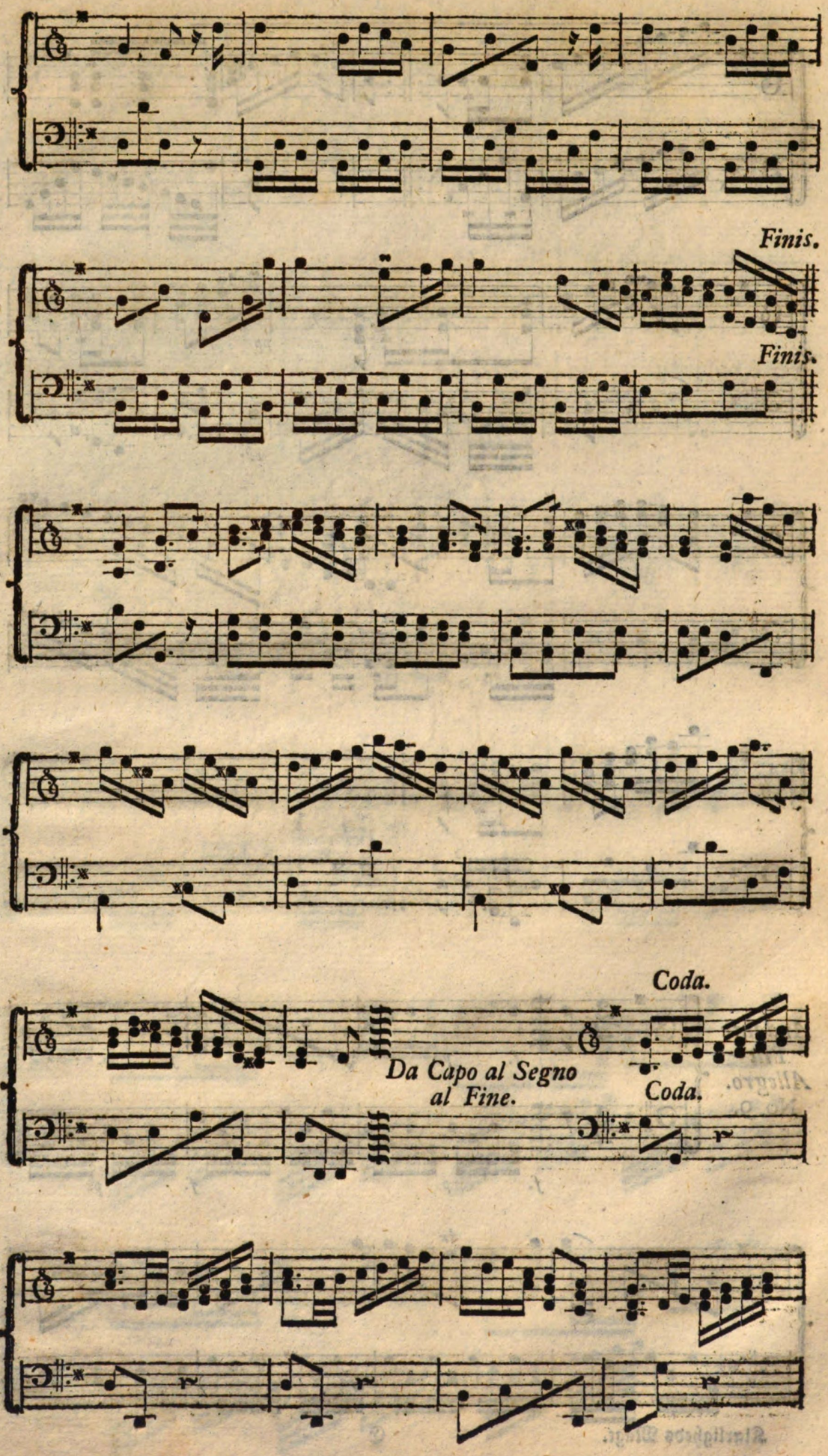
Finis.
Finis.
Coda.
Da Capo al Segno
al Fine.
Coda.

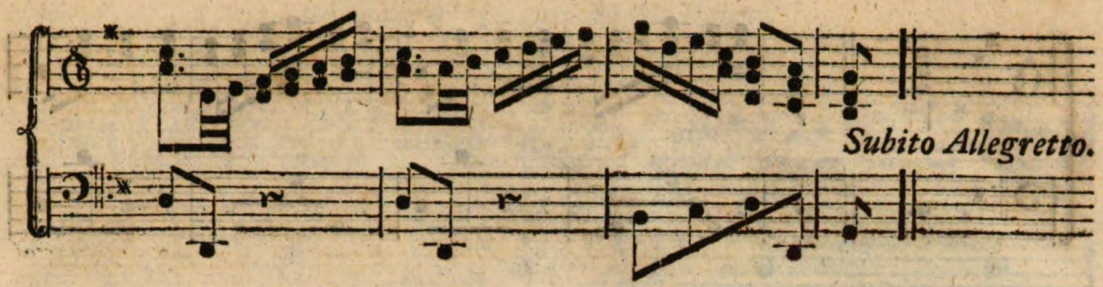

Allegretto.

No. 10.

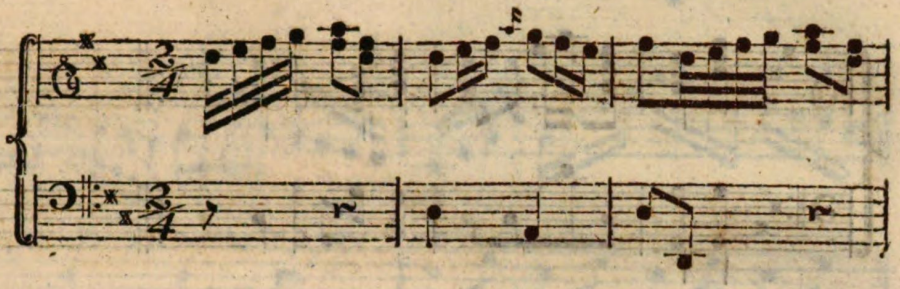

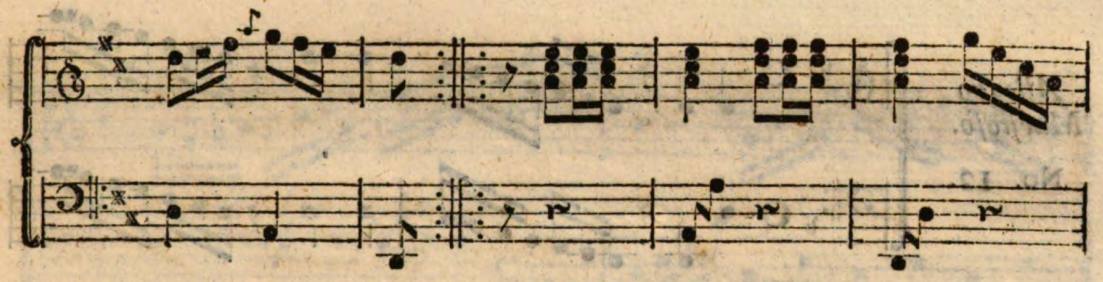

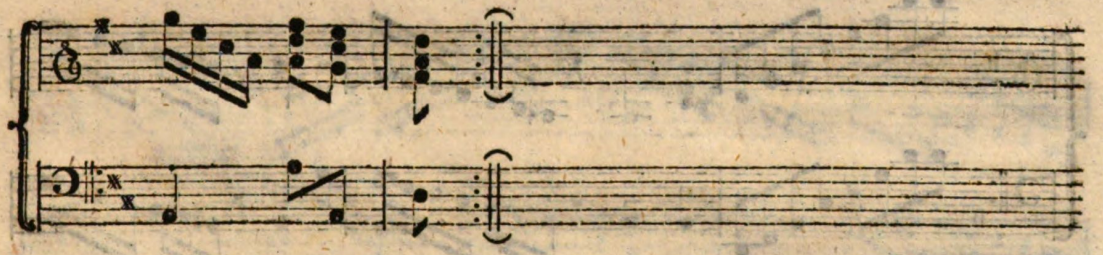

Andante piu Allegro.

No. 11.

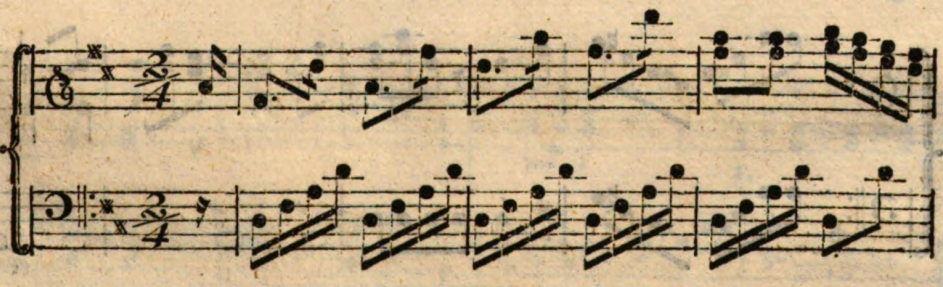

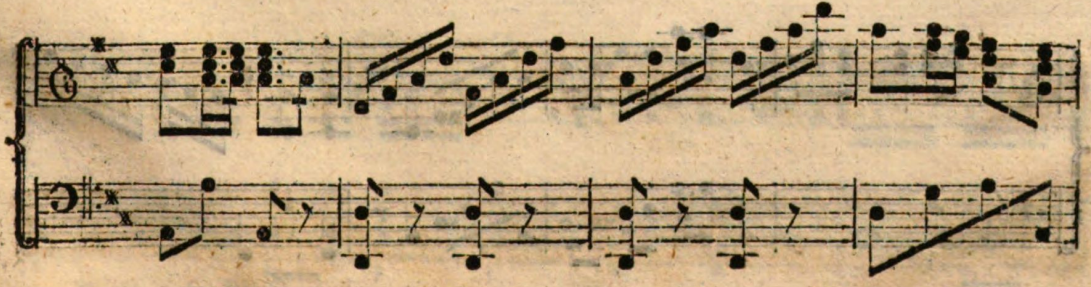

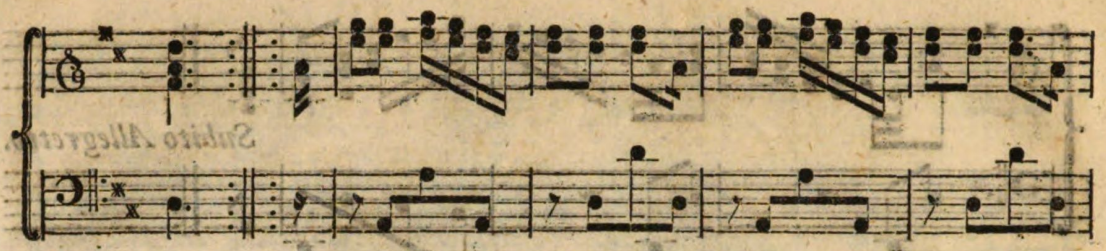

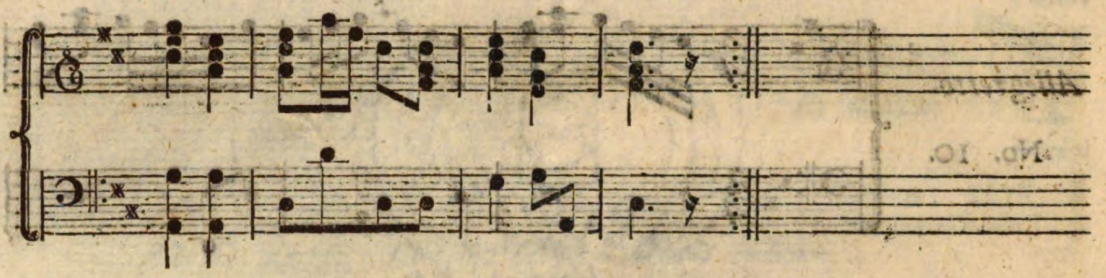

Allegro Maeſtoſo.

No. 12.

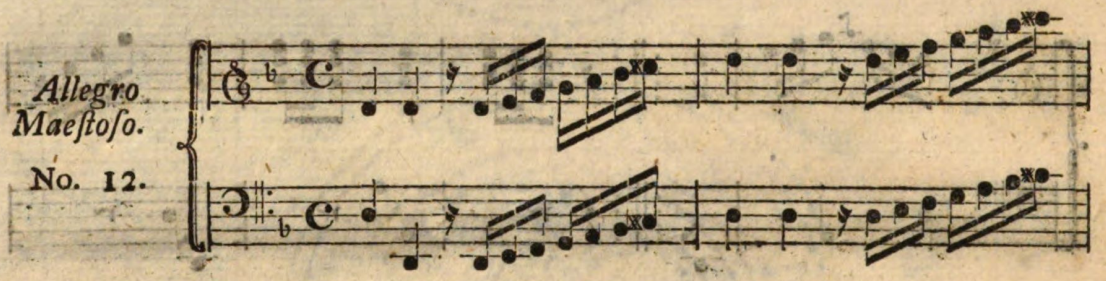

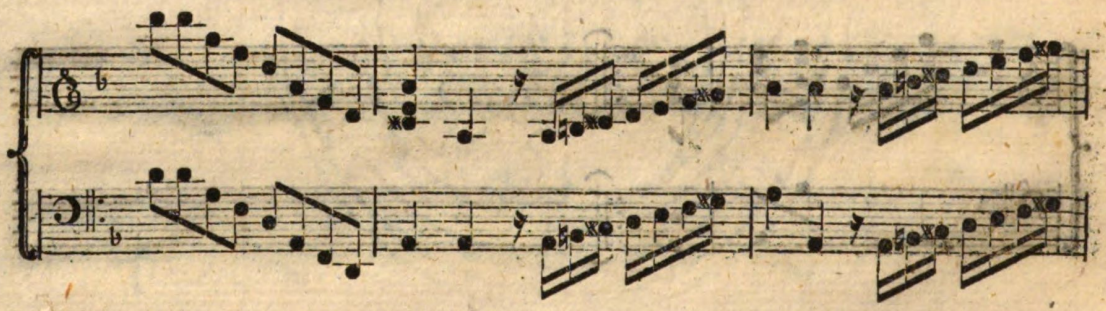

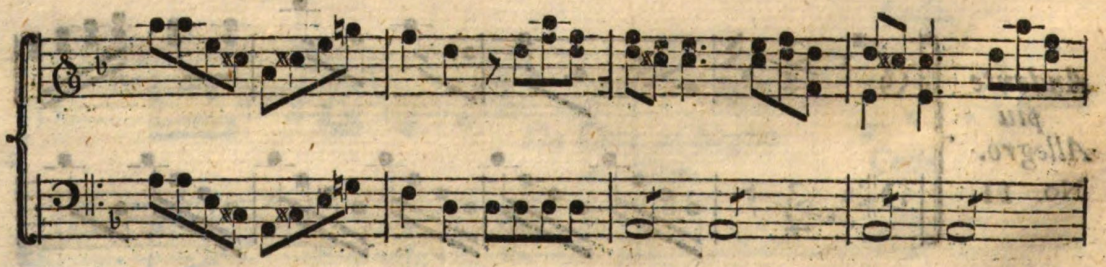

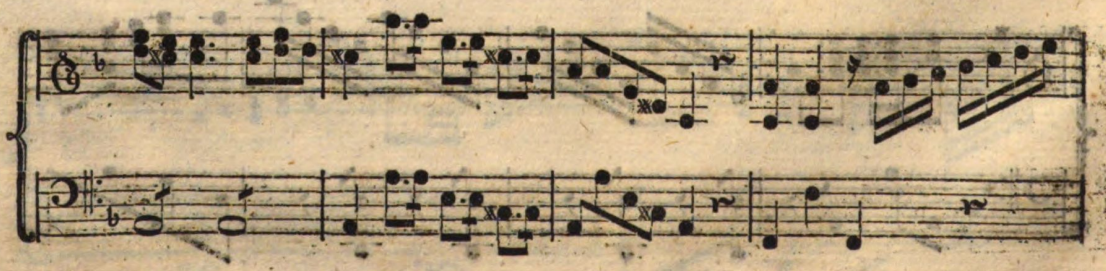

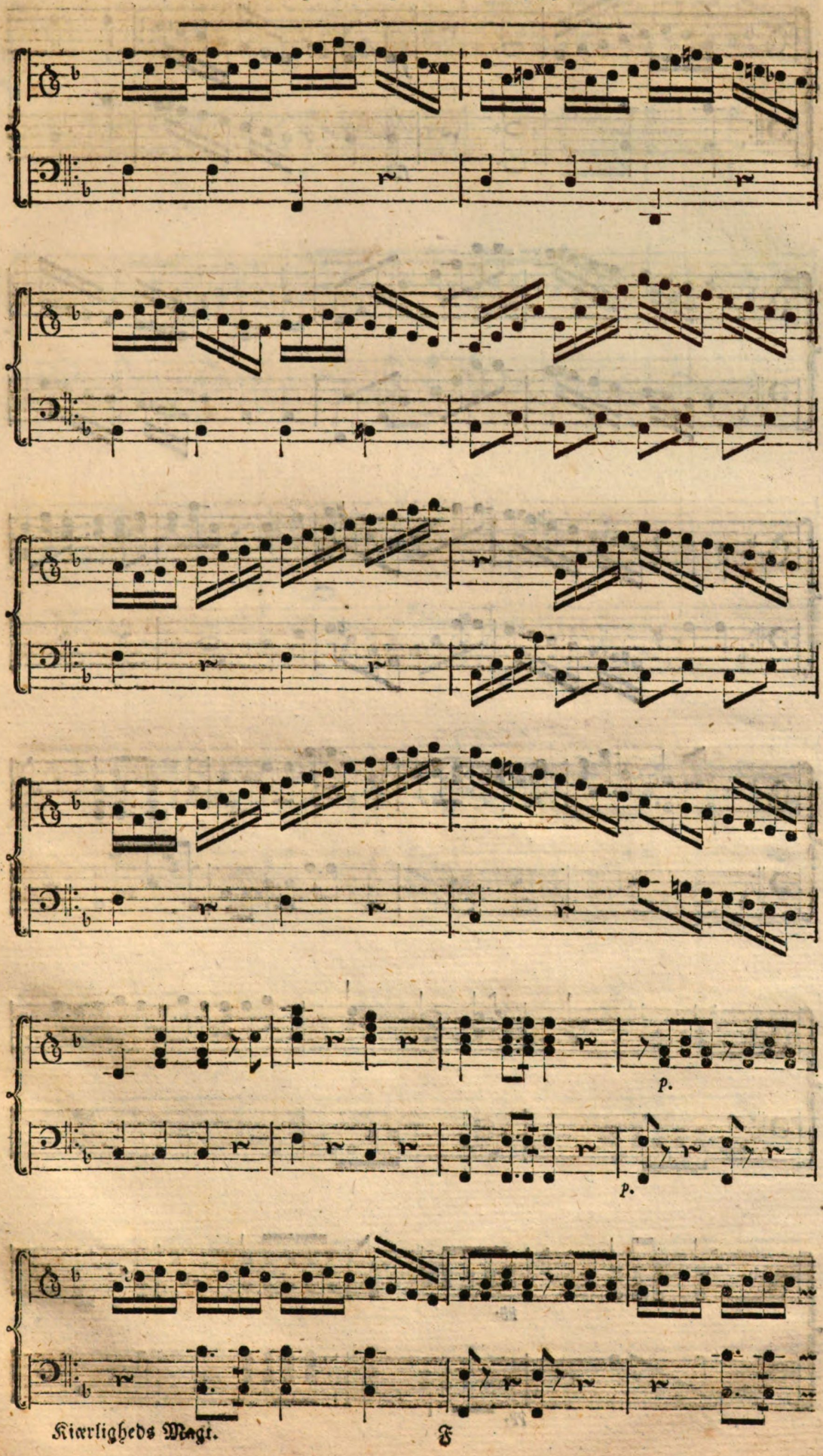
p.
p.

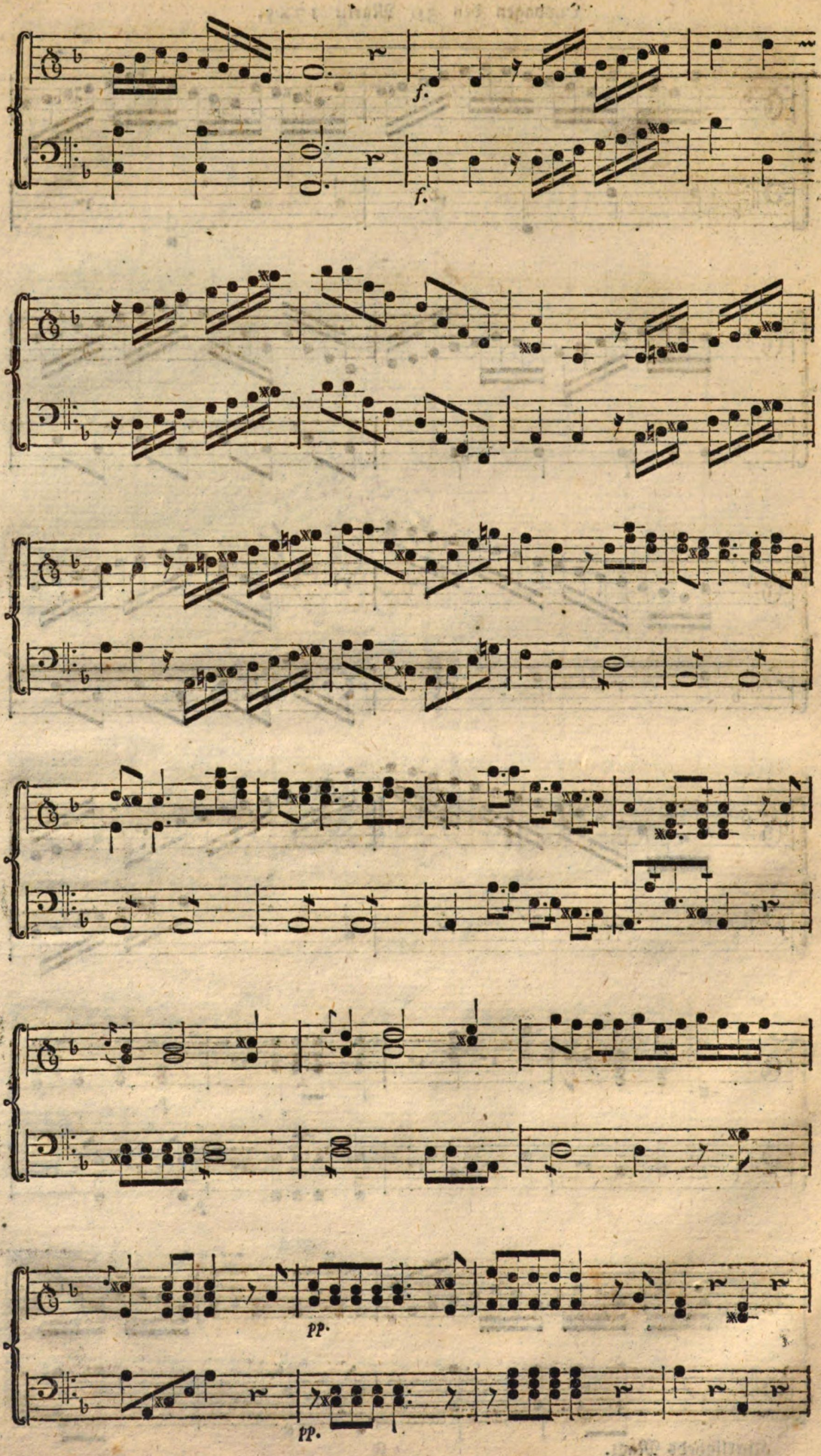
f.
f.
pp.
pp.

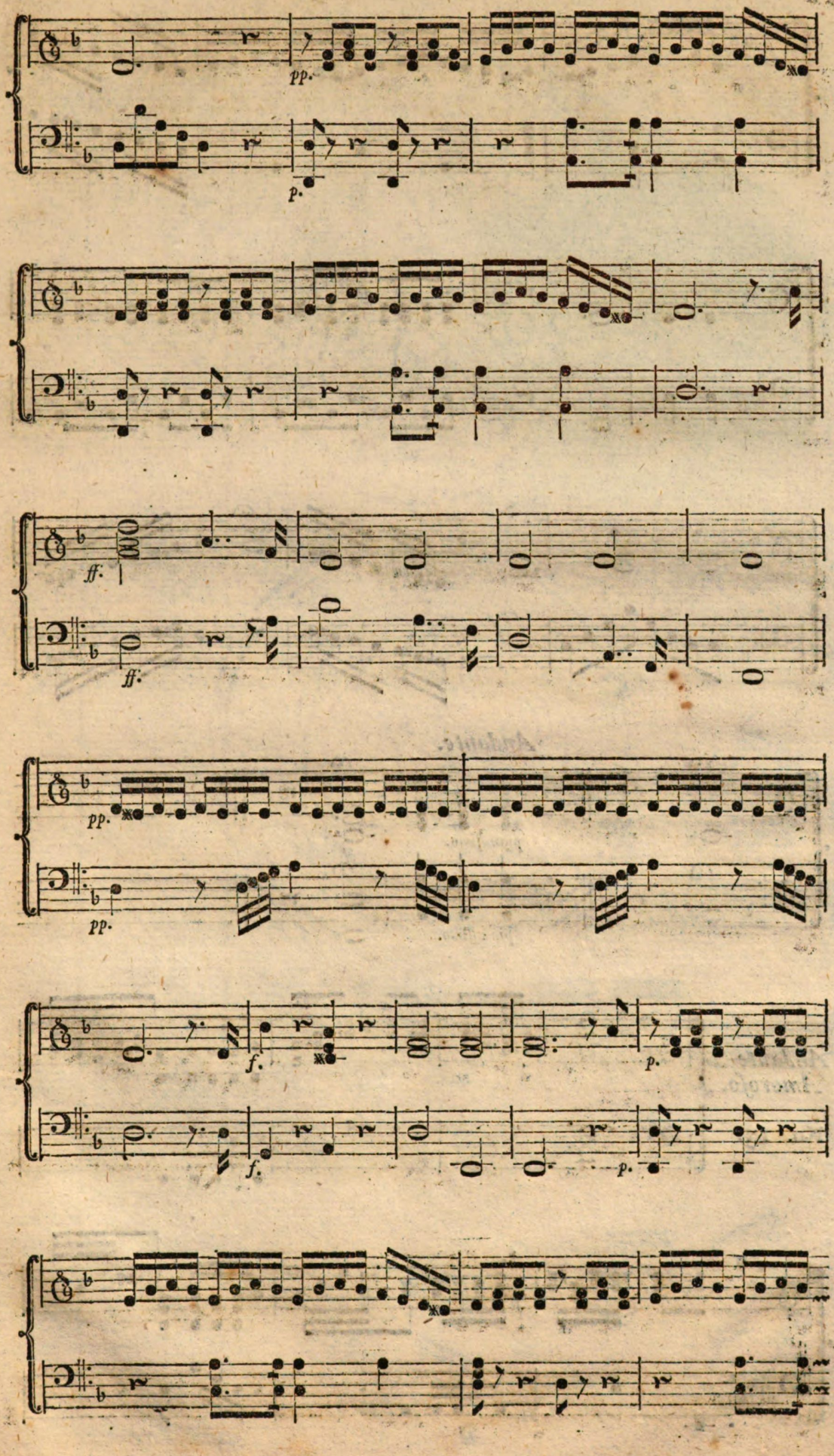
pp.
p.
ff.
ff.
pp.
pp.
f.
f.
p.
p.

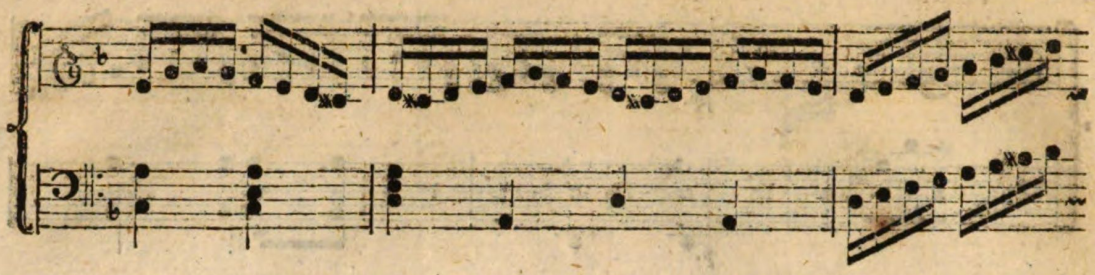

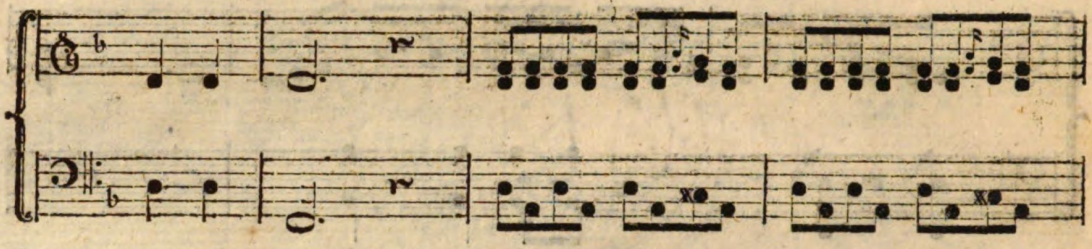

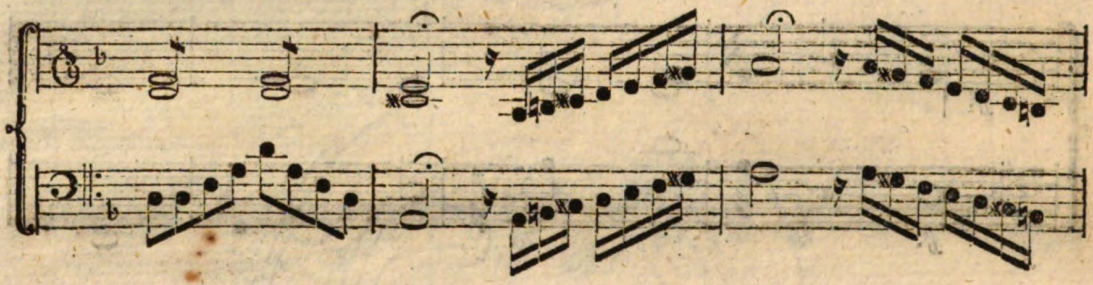

Andante.

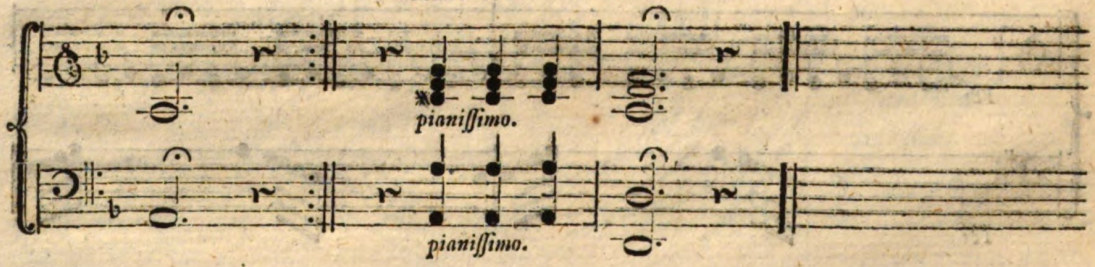

Andante Amoroſo.

No. 13.

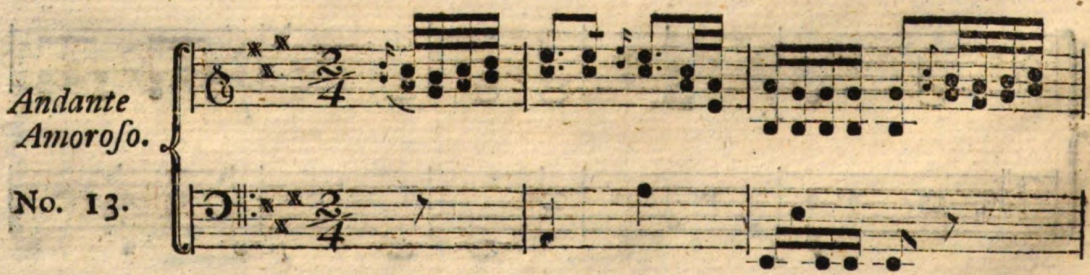

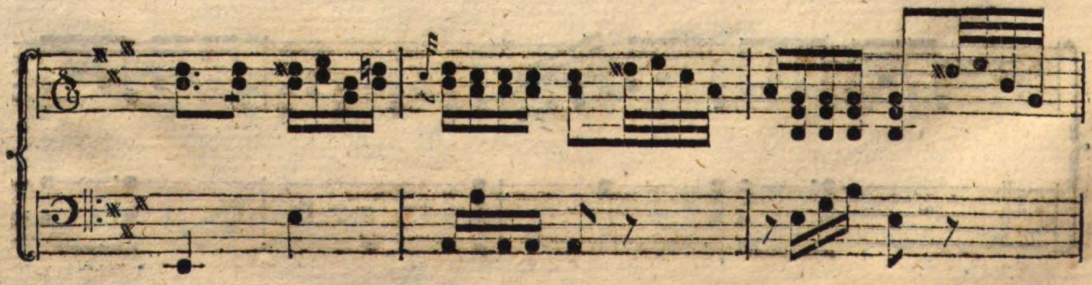

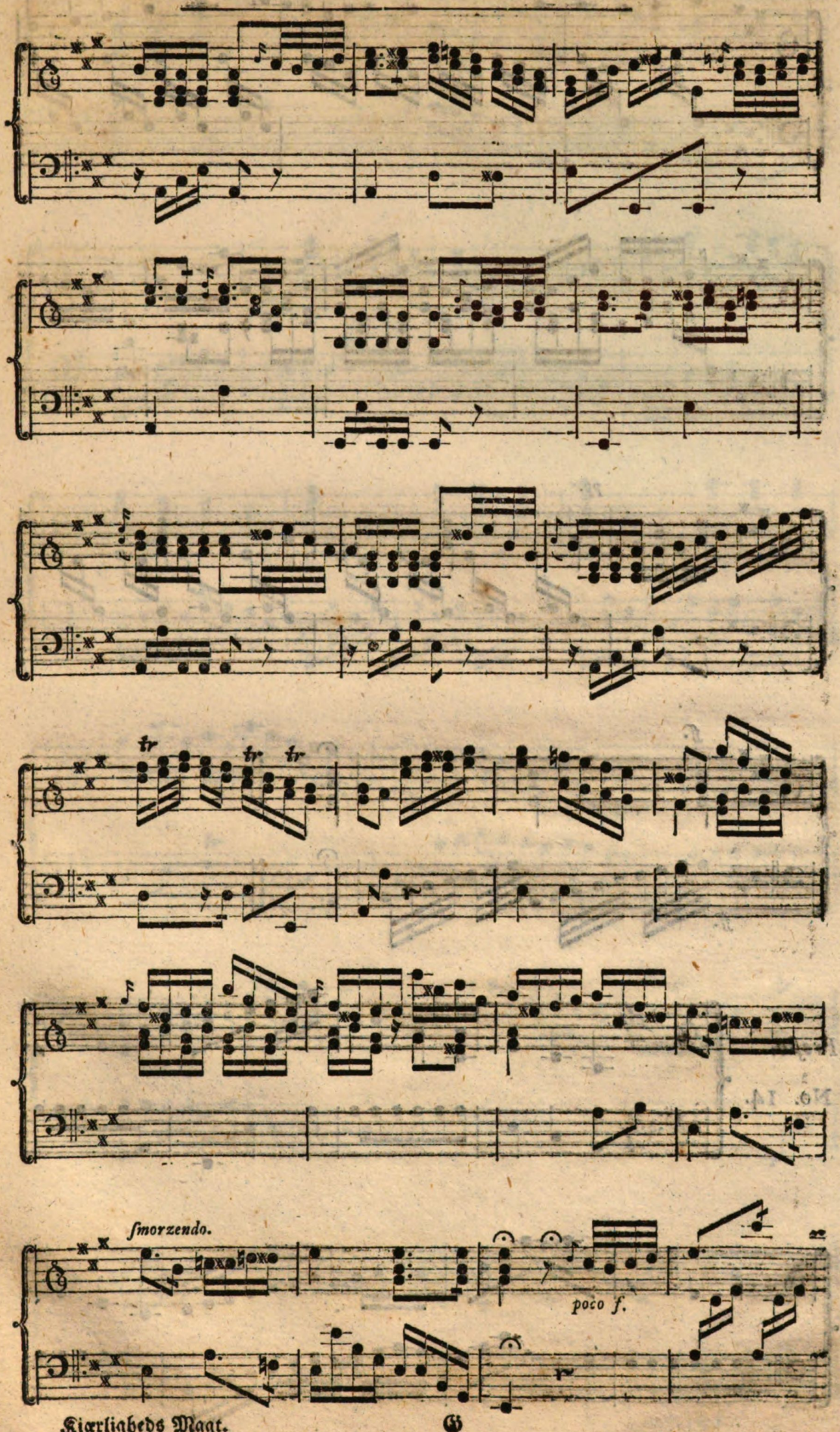
tr
tr
tr
smorzendo.
poco f.

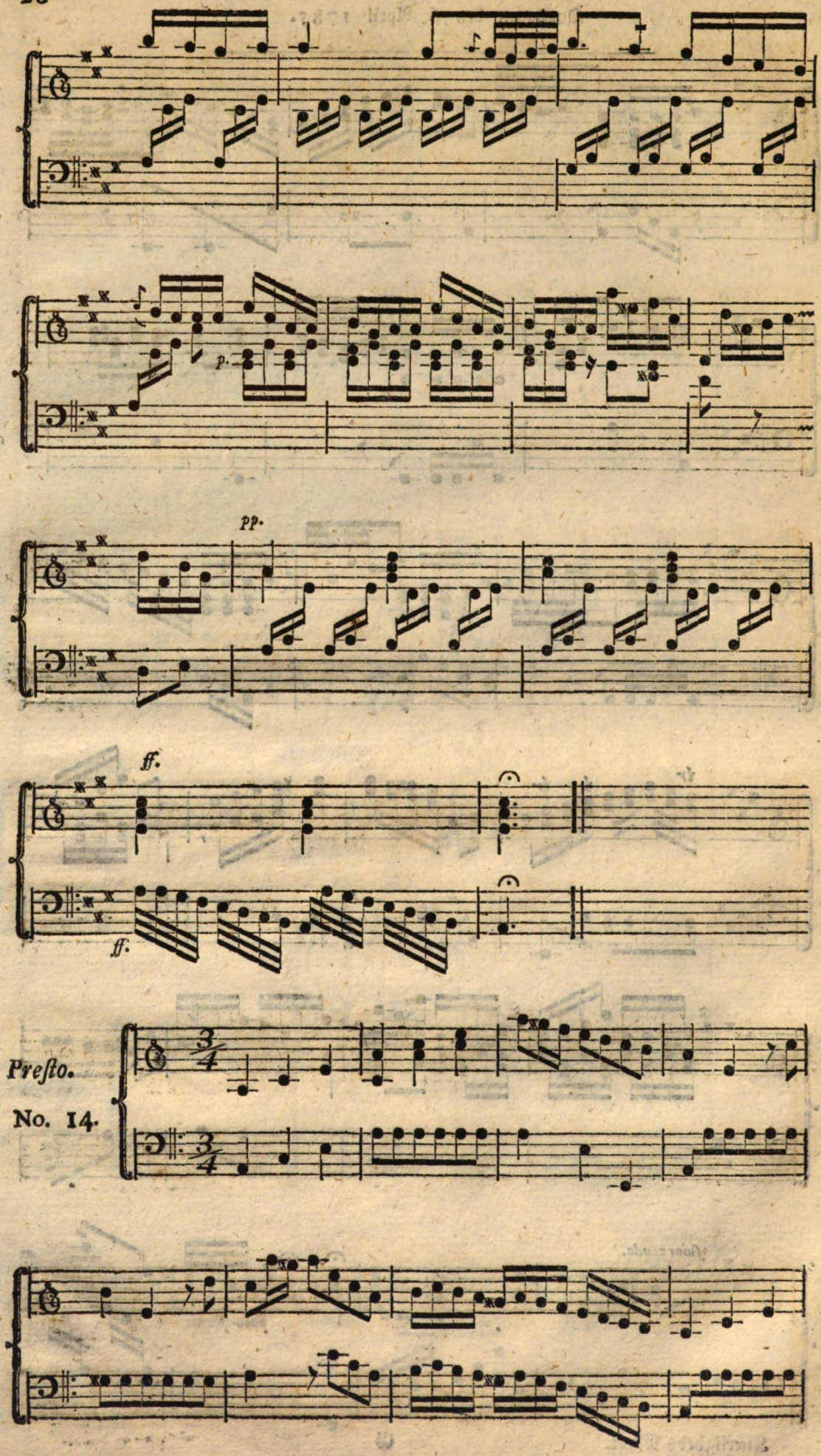
p.
pp.
ff.
ff.
Presto.
No. 14.

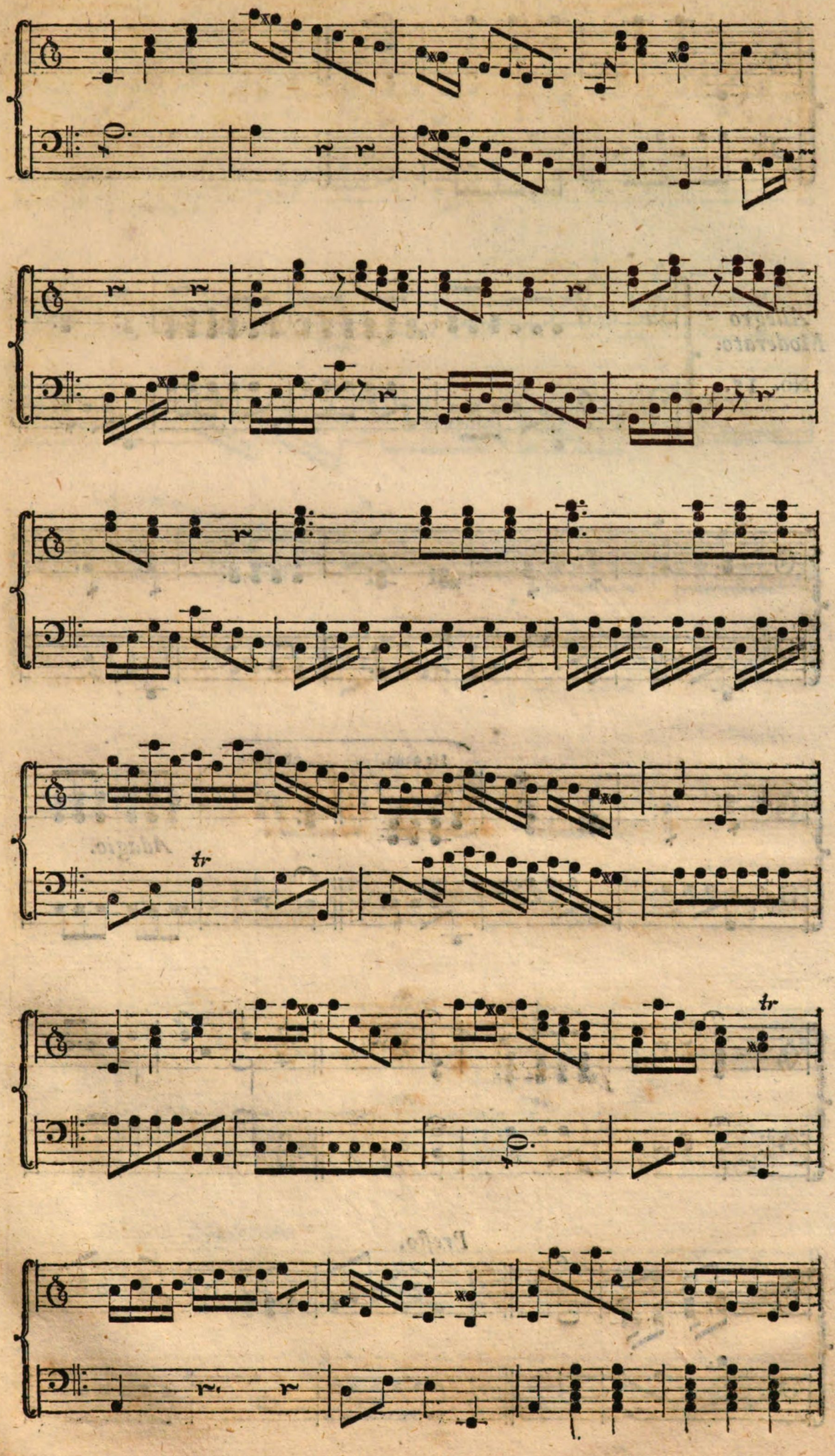
tr
tr

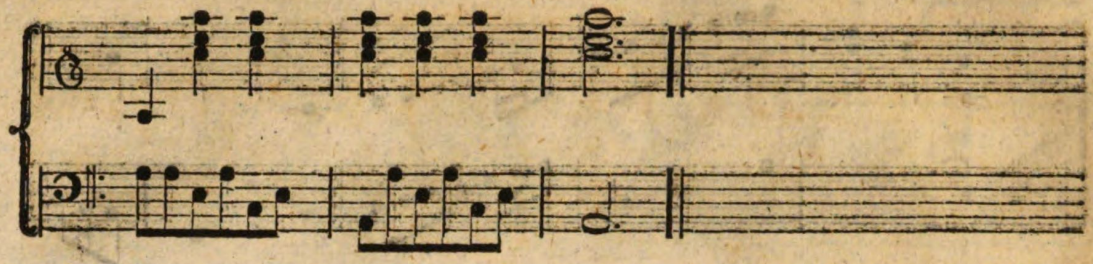

Allegro Moderato.

No. 15.

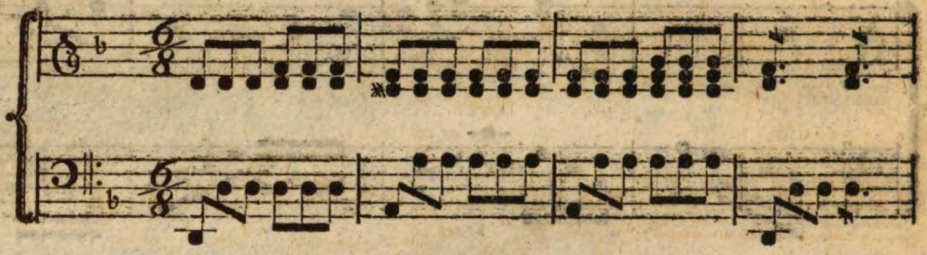

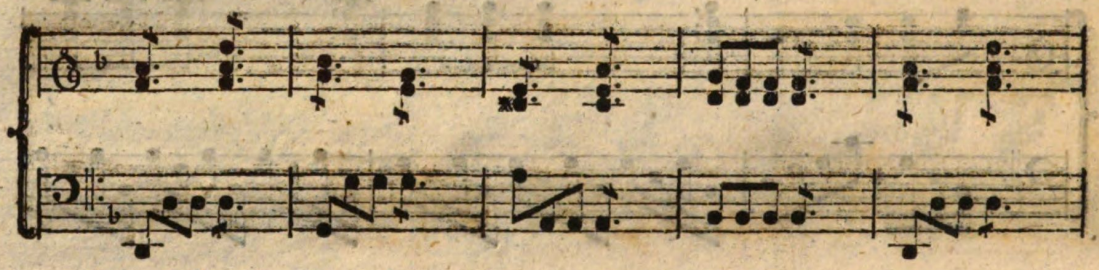

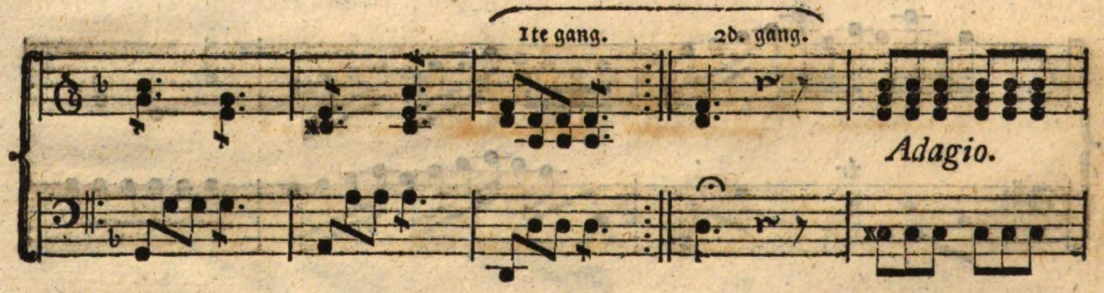

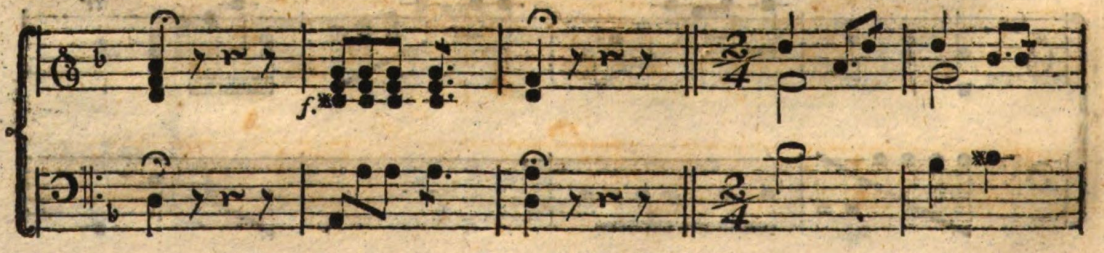

Preſto.

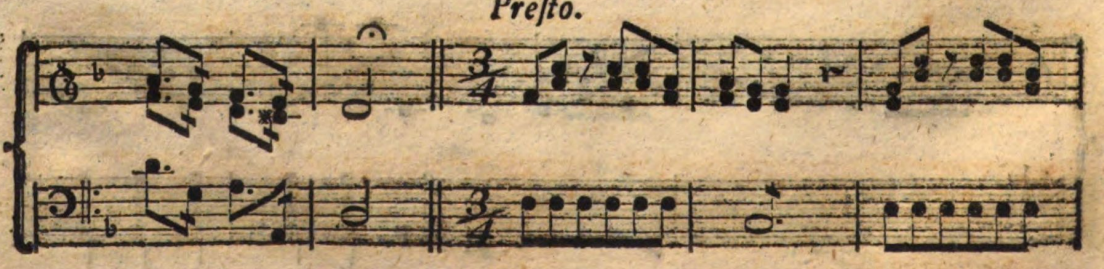

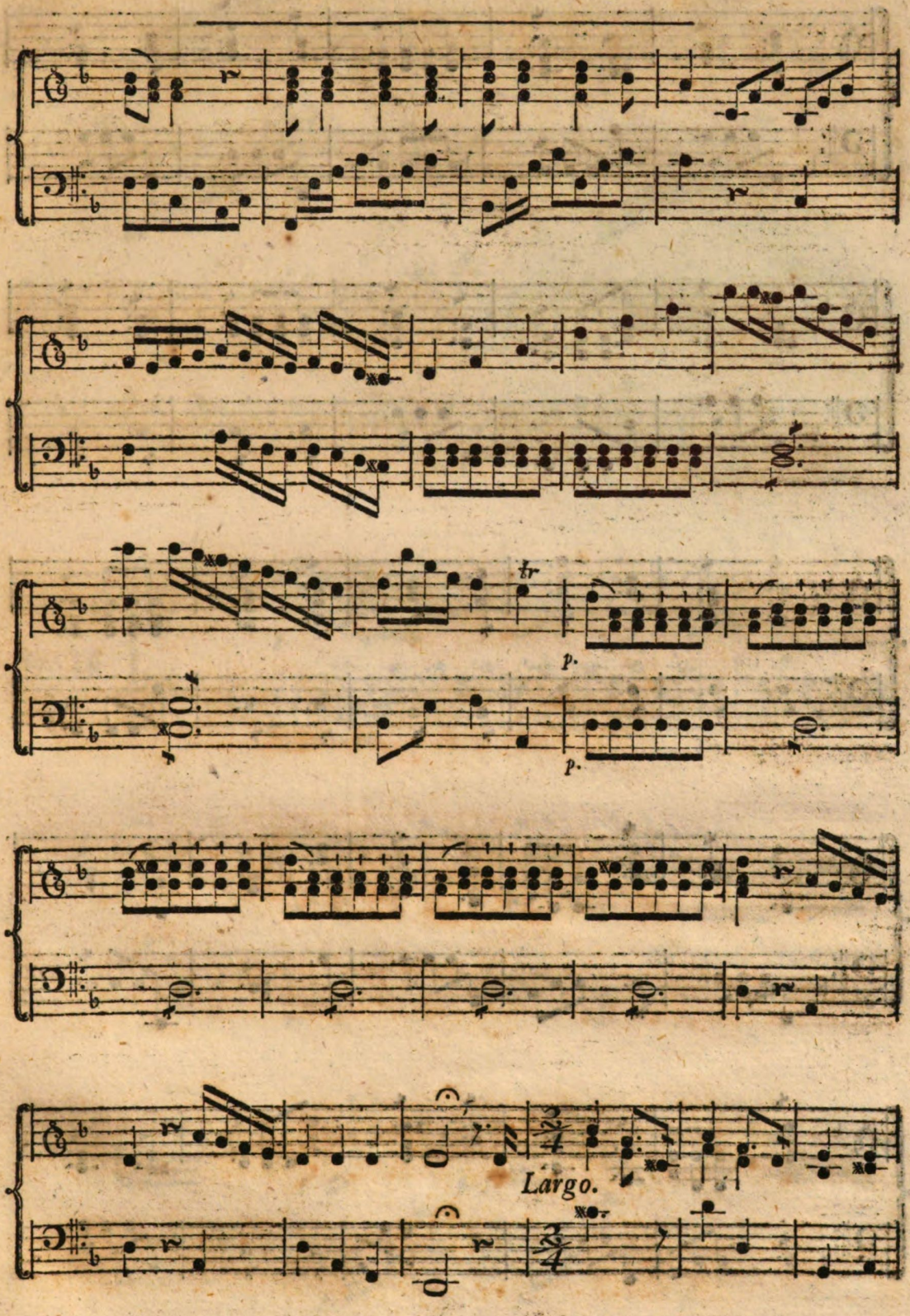
p.
p.
Largo.
Allegro Moderato.

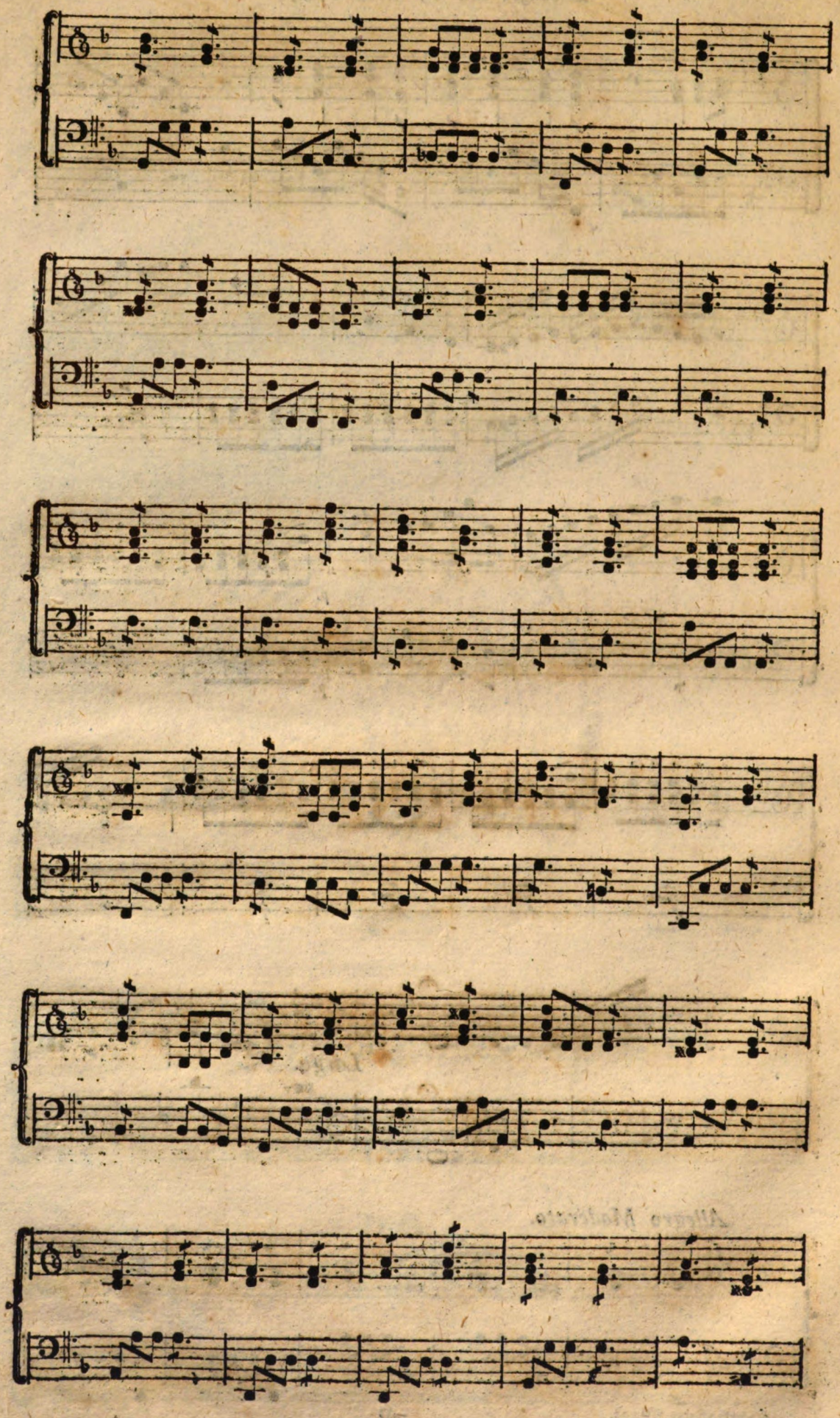

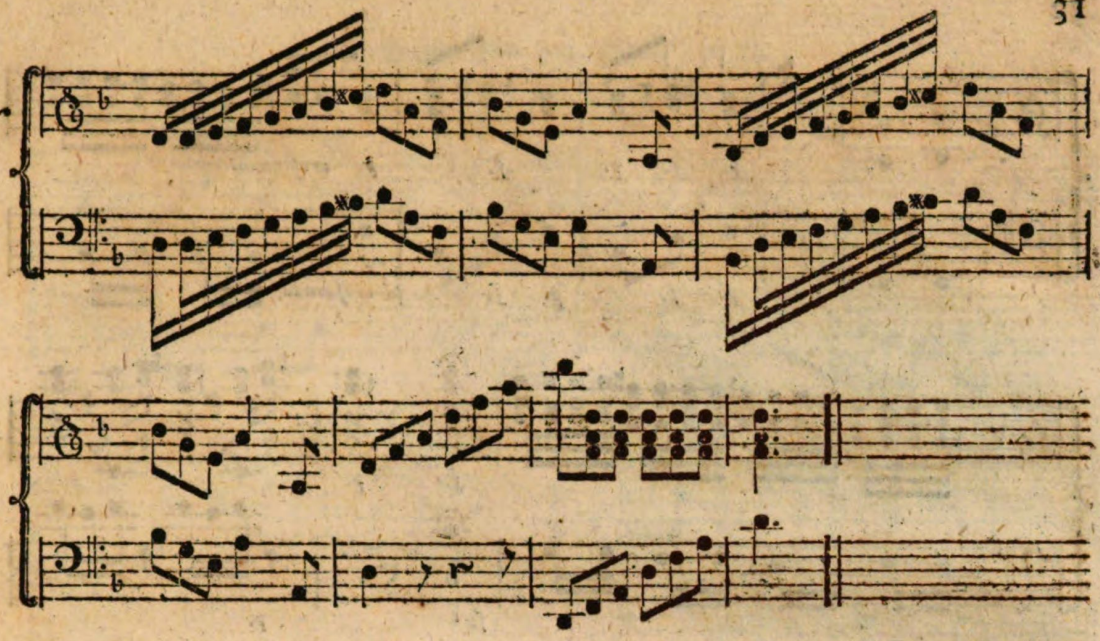

Adagio.

No. 16.

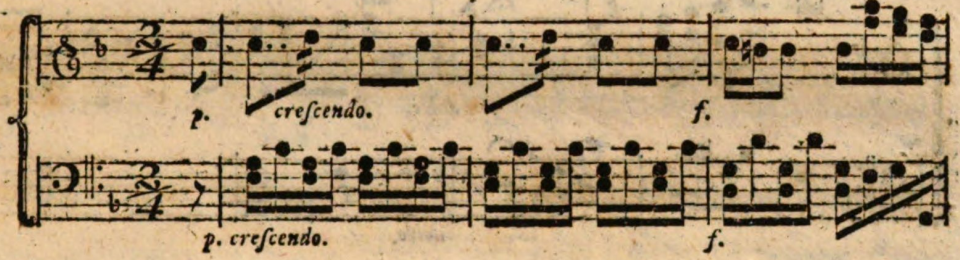

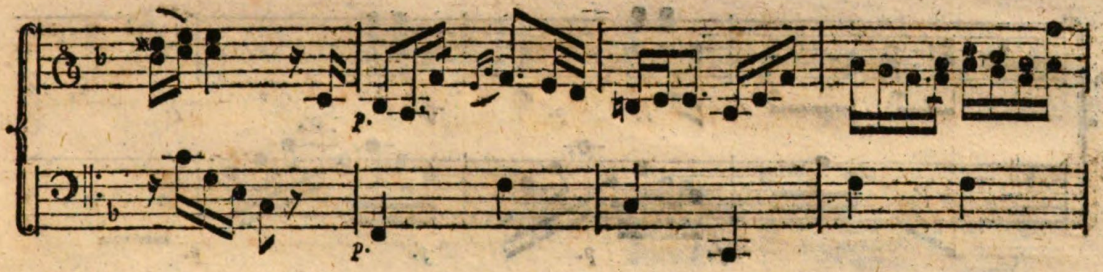

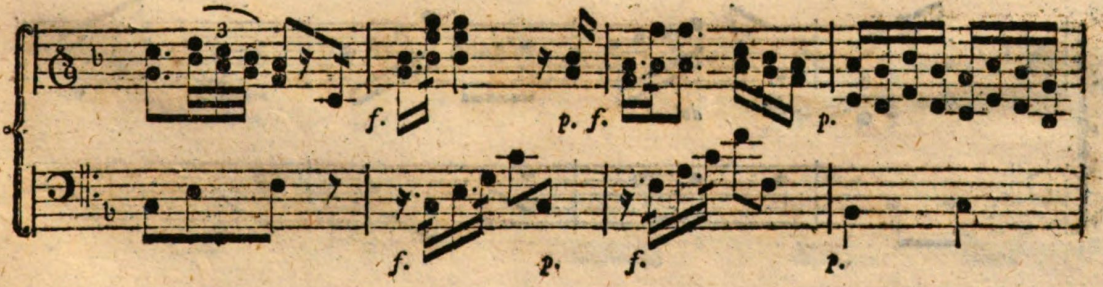

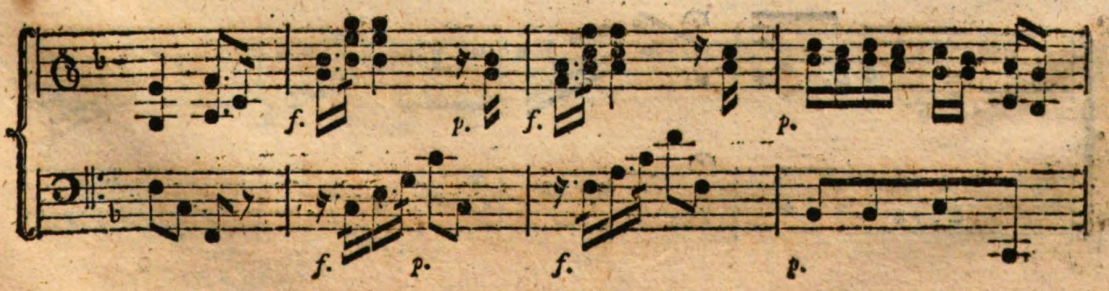

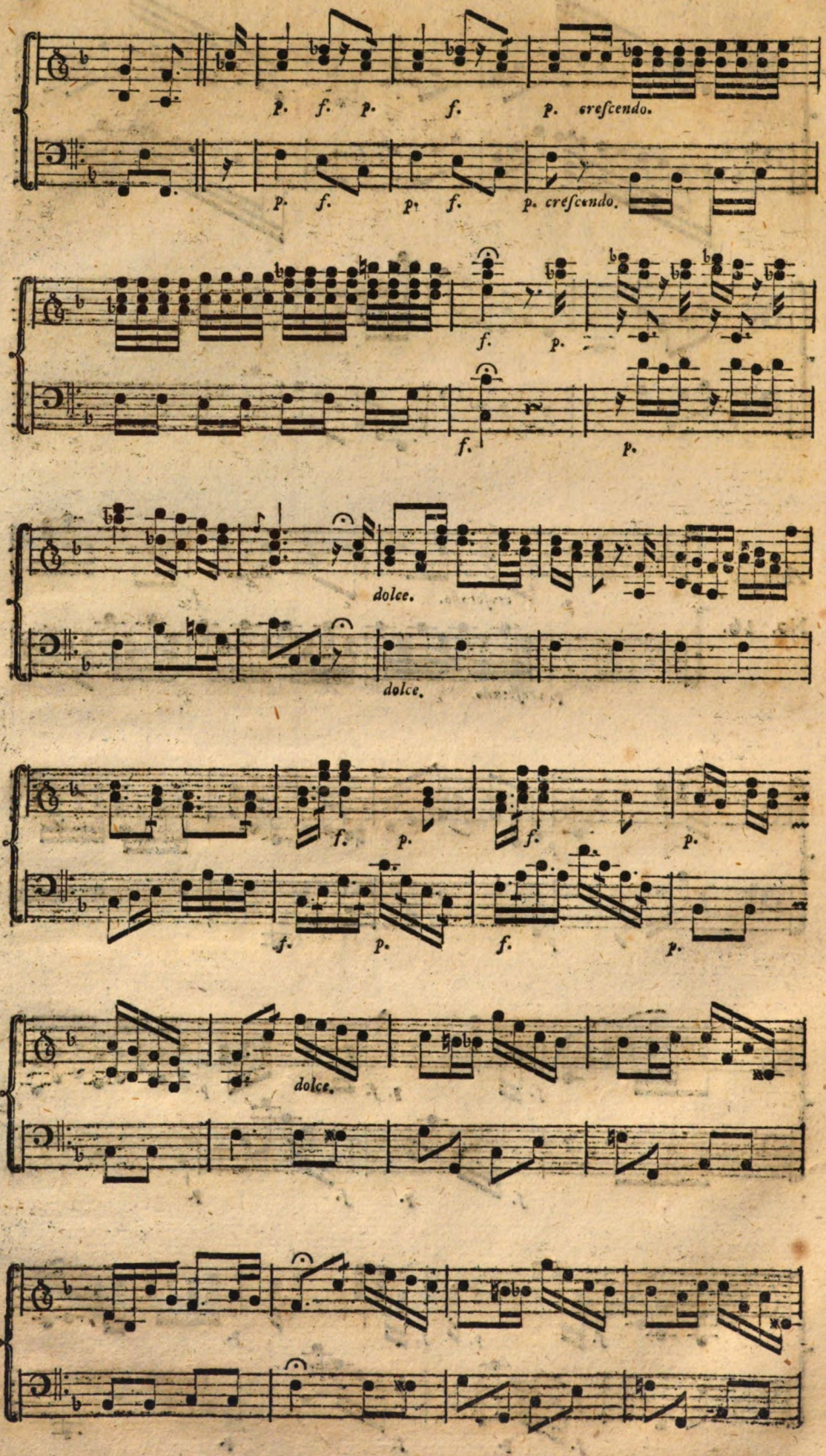
p. f. p. f. p. crescendo.
p. f. p. f. p. crescendo.
f. p.
f. p.
dolce.
dolce.
f. p. f. p.
f. p. f. p.
dolce.

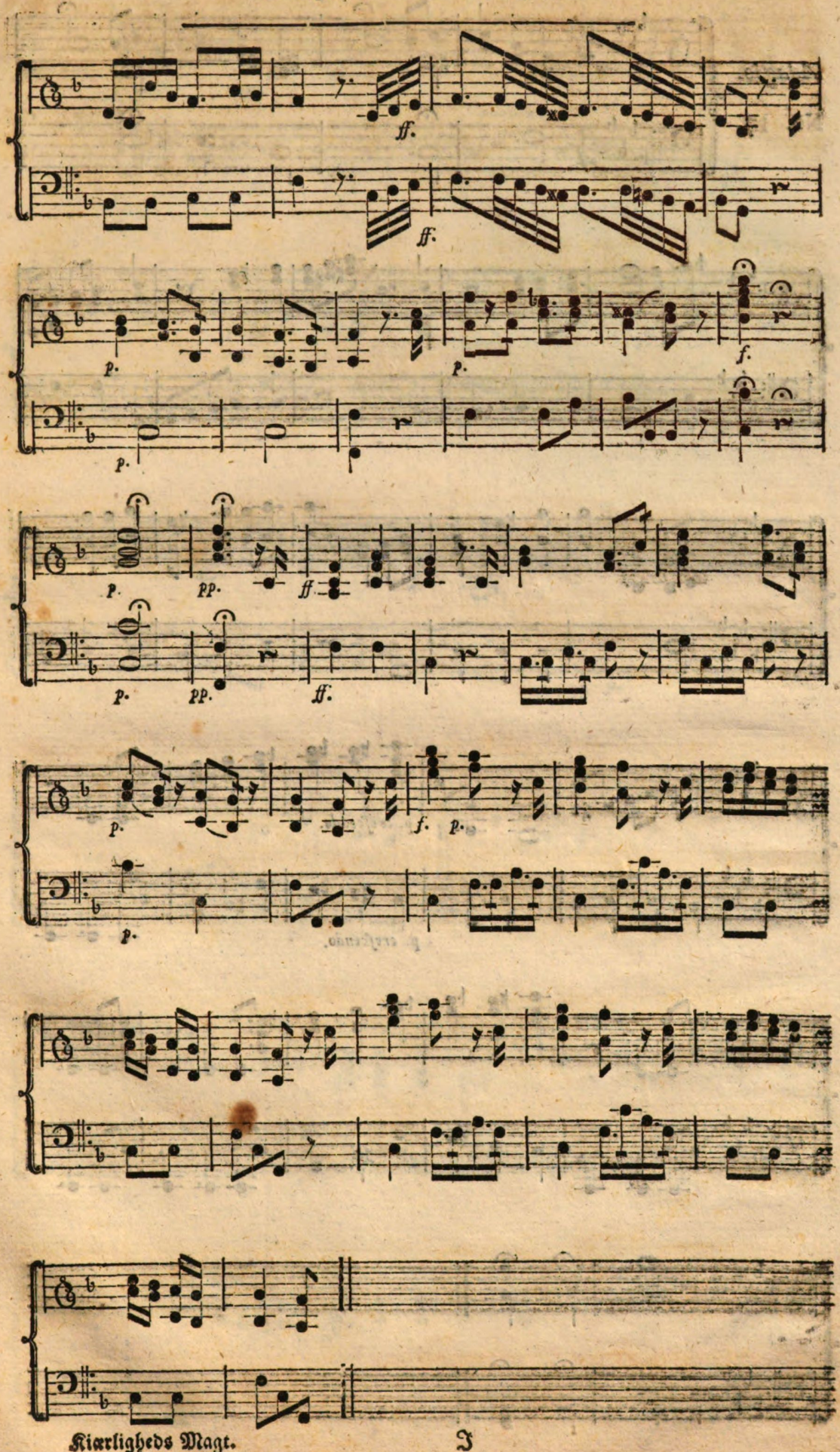
ff.
ff.
p.
p.
f.
p.
p.
pp.
ff.
p.
pp.
ff.
p.
f.
p.
p.

Adagio.

No. 17.

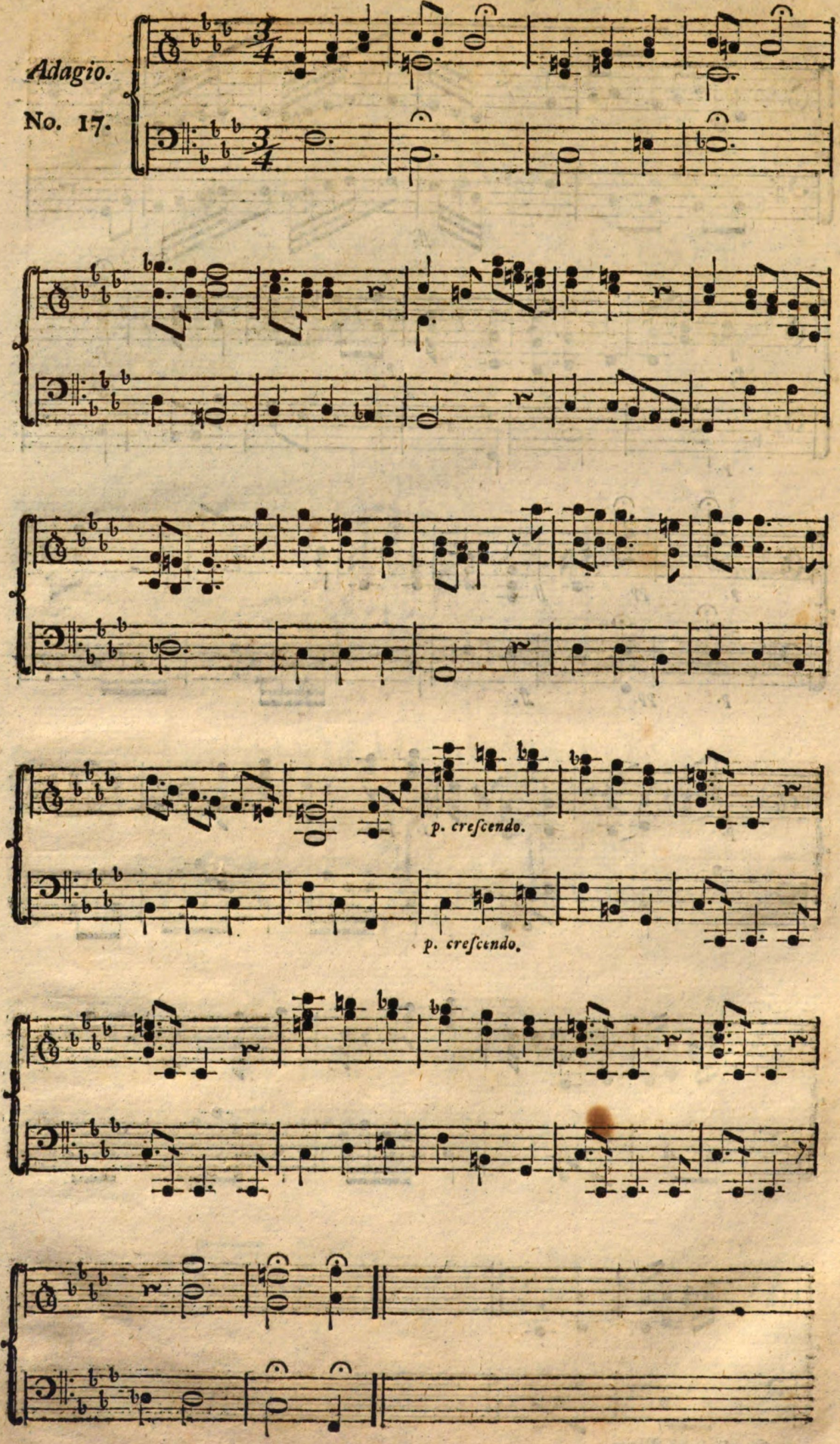

Adagio.

No. 18.

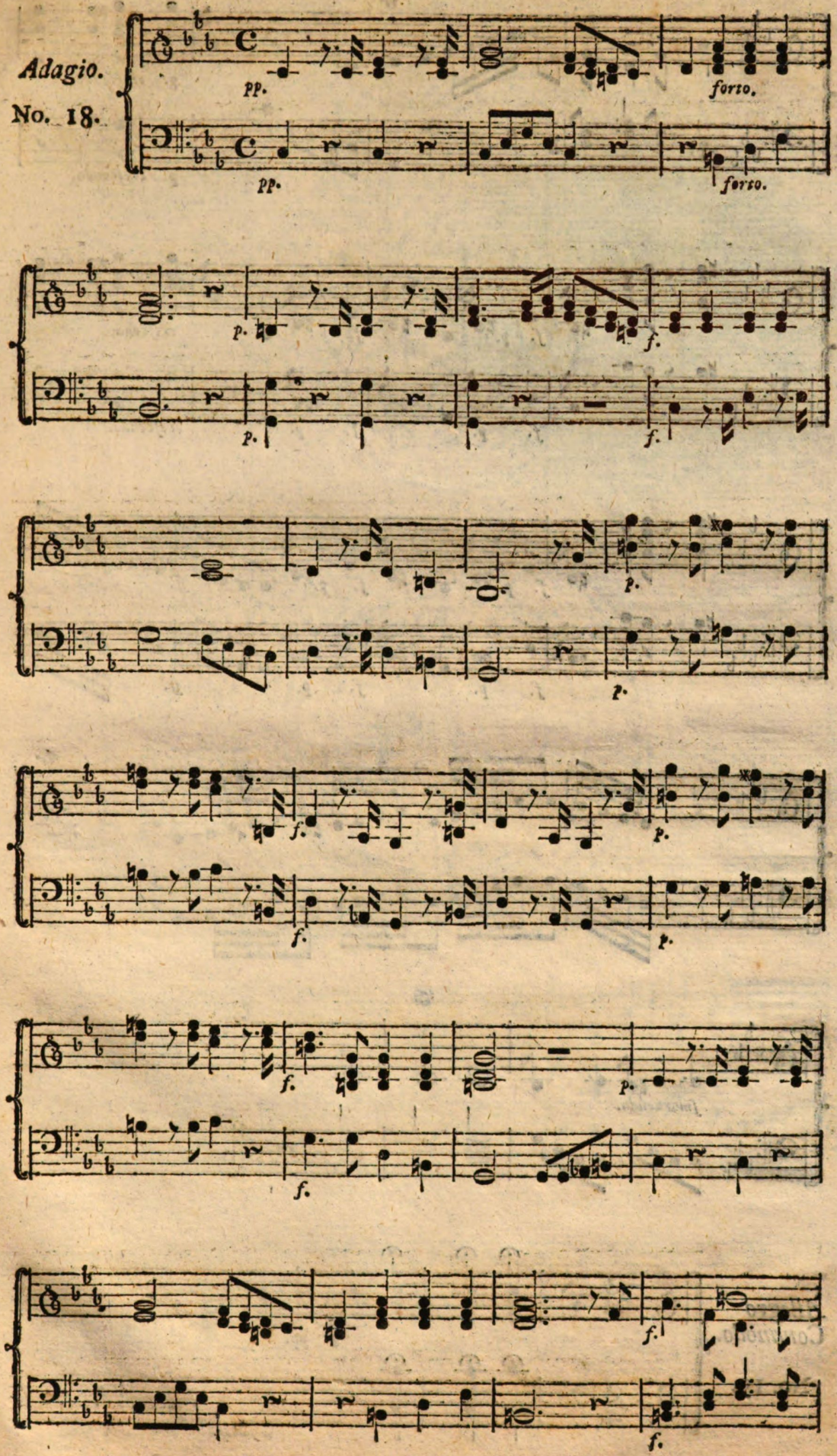

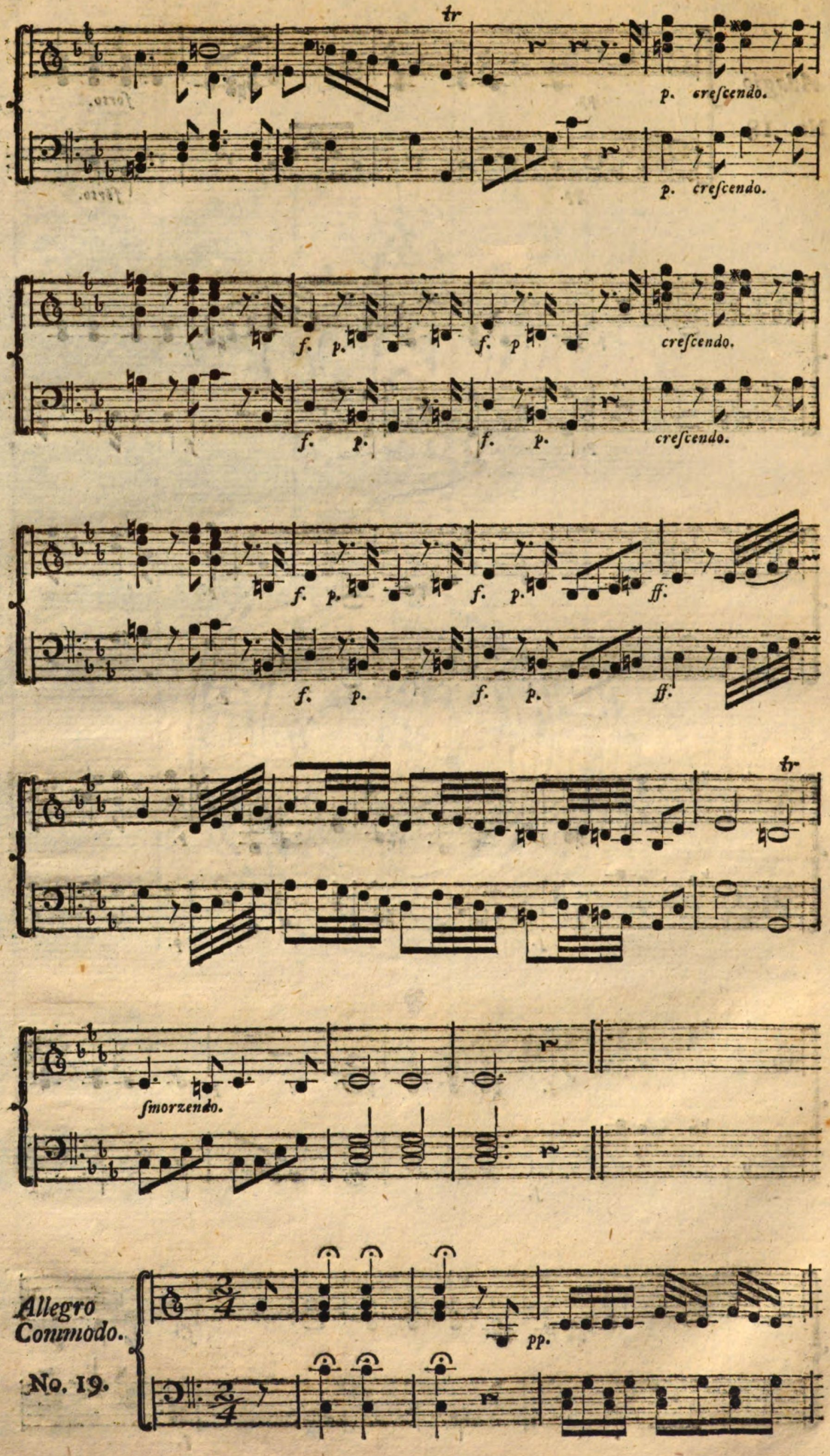
tr
p. crescendo.
p. crescendo.
f. p.
f. p.
crescendo.
f. p.
f. p.
crescendo.
f. p.
f. p.
ff.
f. p.
f. p.
ff.
tr
smorzendo.
Allegro
Commodo.
No. 19.
pp.

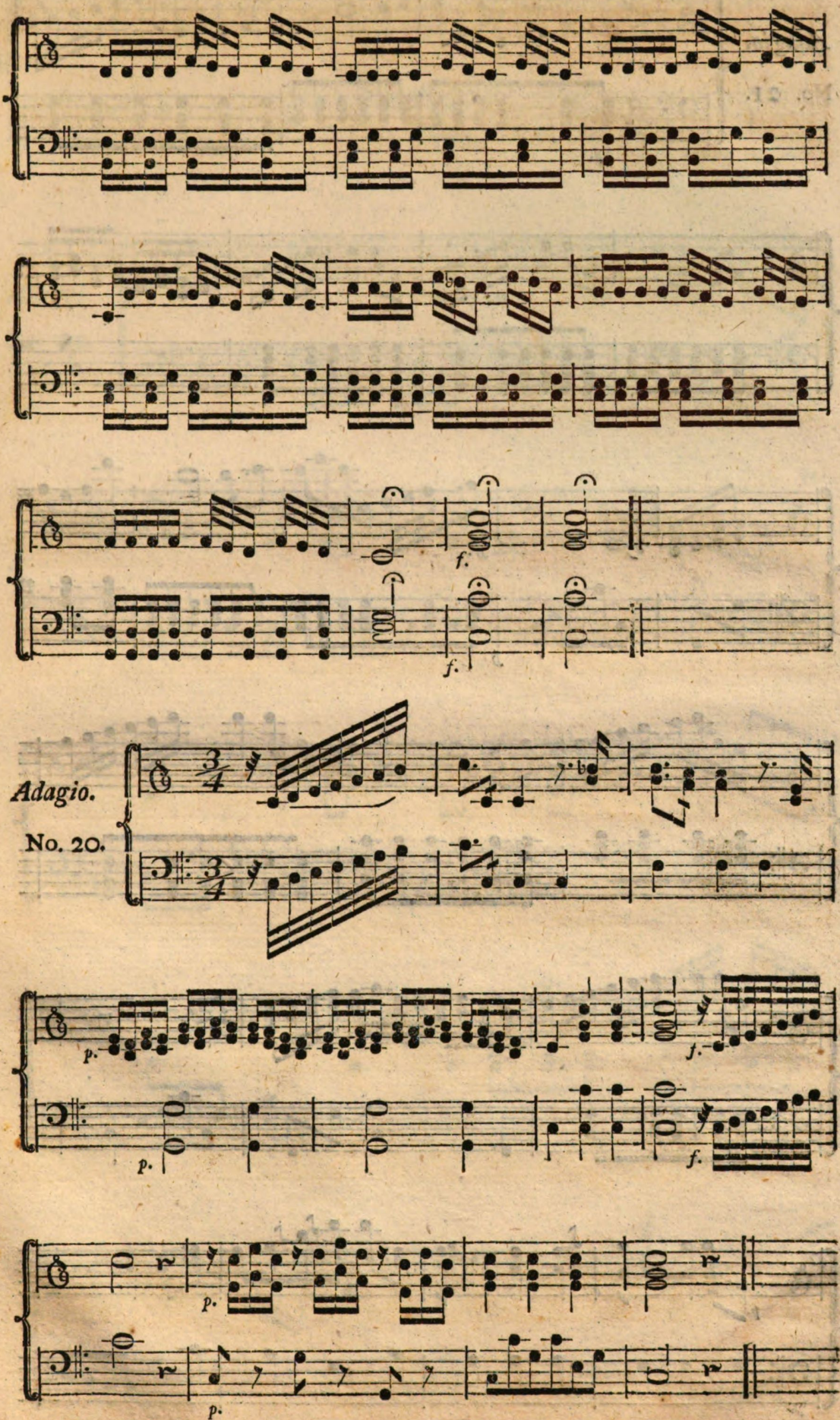
Adagio.
No. 20.

Adagio.

No. 21.

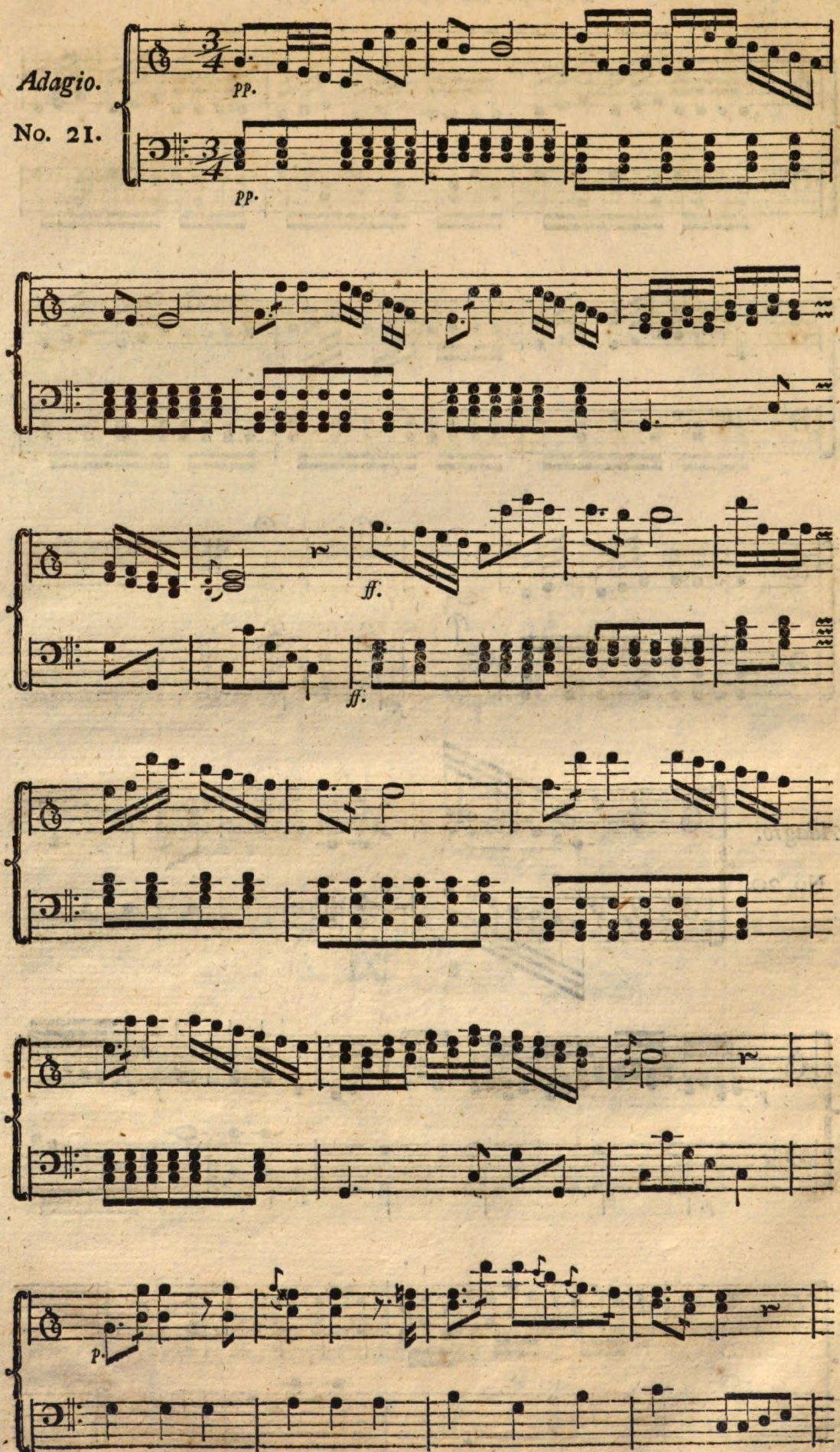

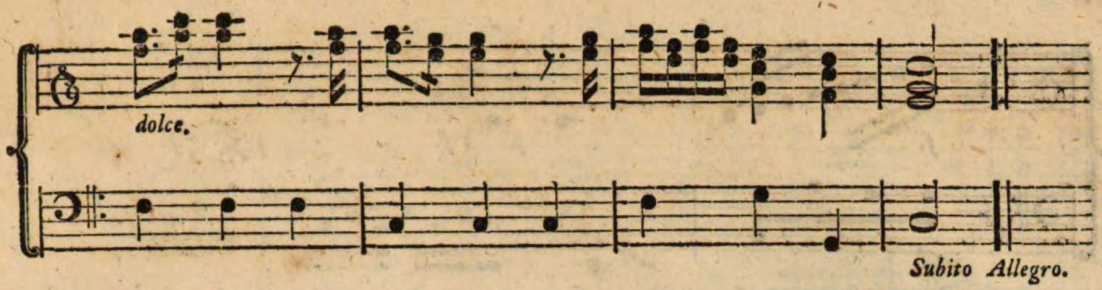

Allegro.

No. 22.

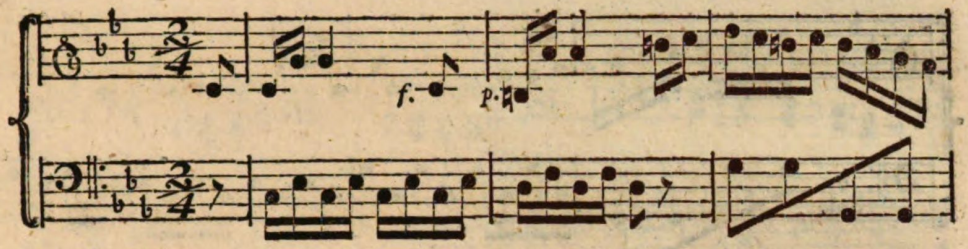

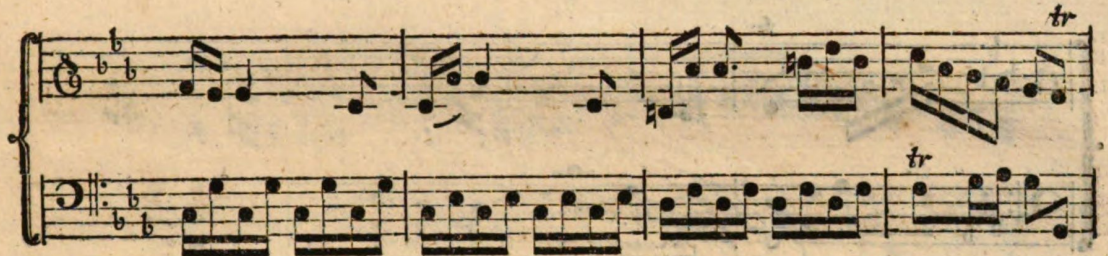

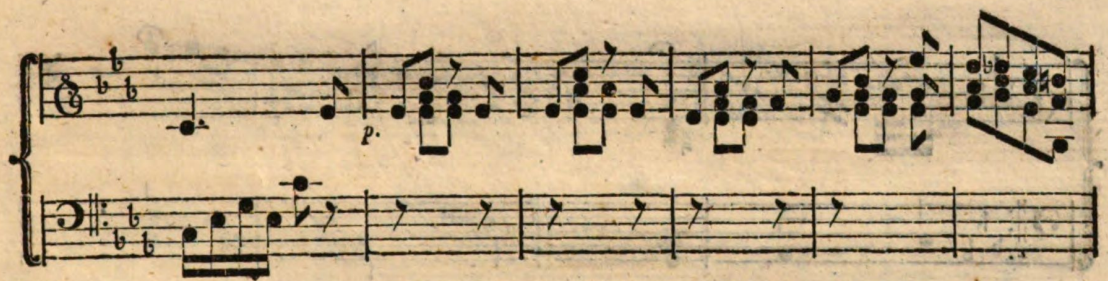

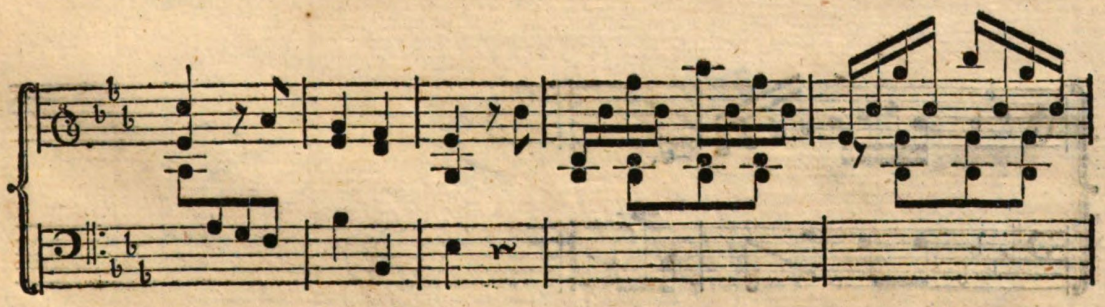

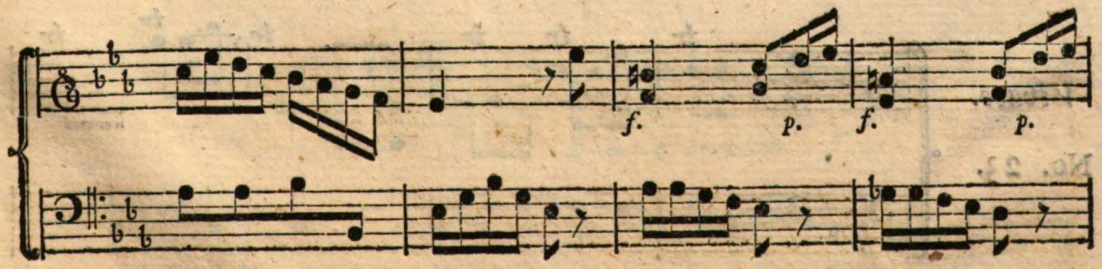

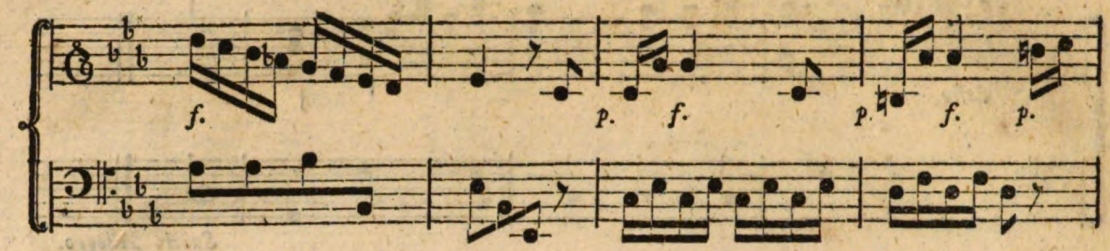
f.
p.
f.
p.
f.
p.

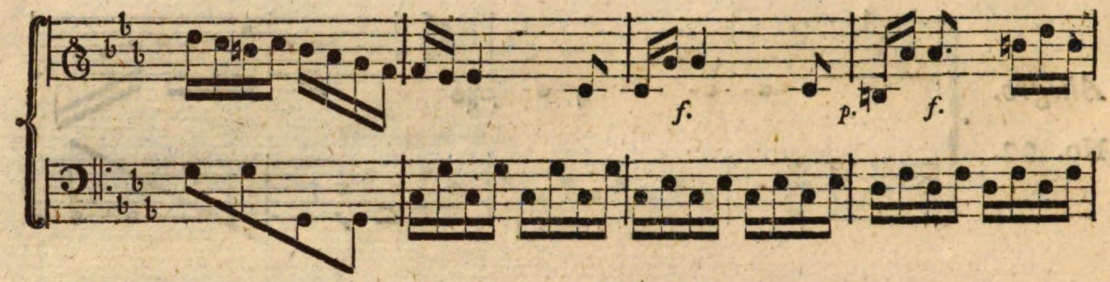
f.
p.
f.

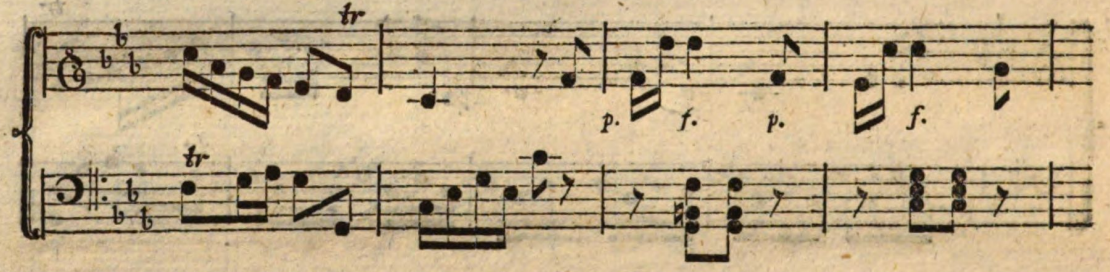
tr
tr
p.
f.
p.
f.

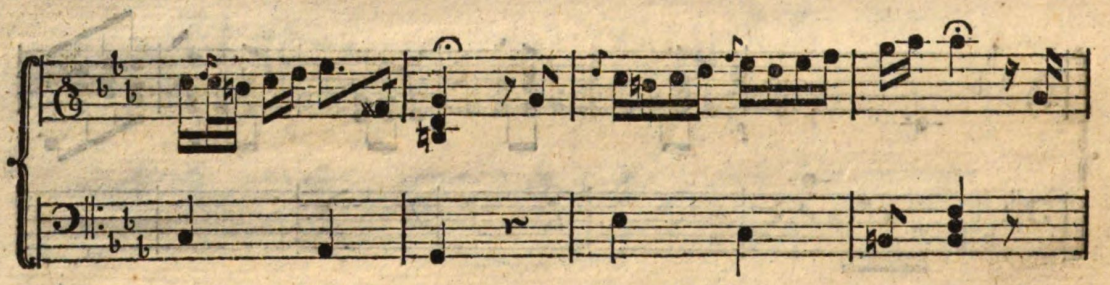

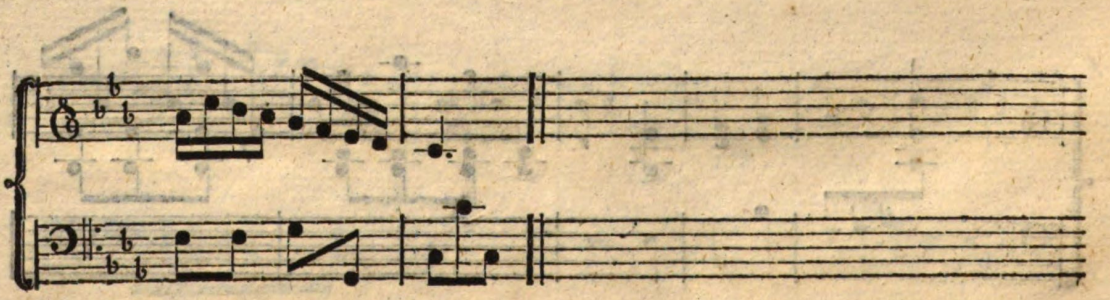

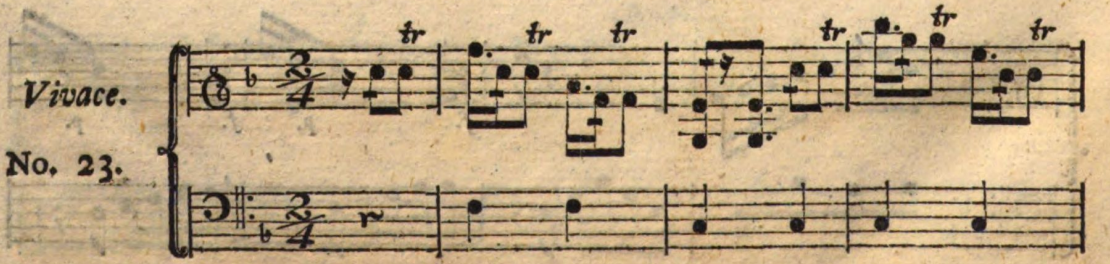
Vivace.
No. 23.
tr
tr
tr
tr
tr
tr

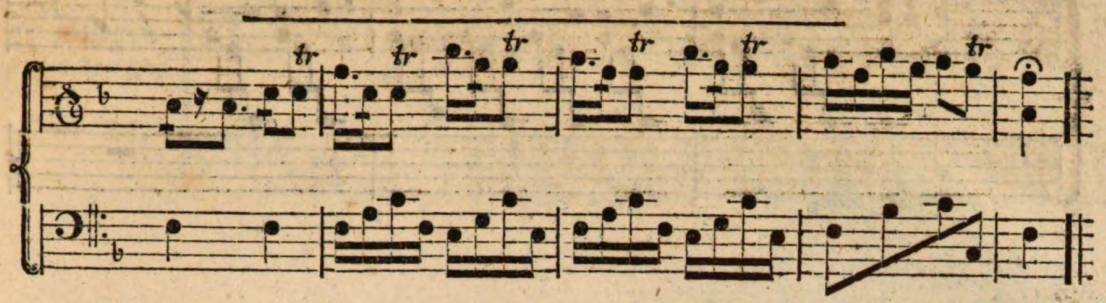

Gavotto.

No. 24.

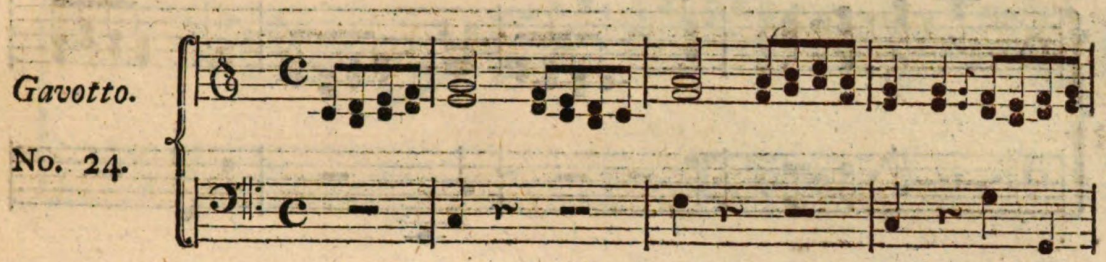

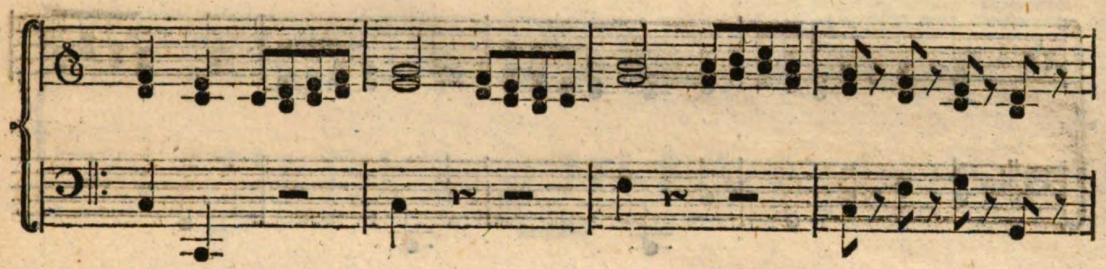

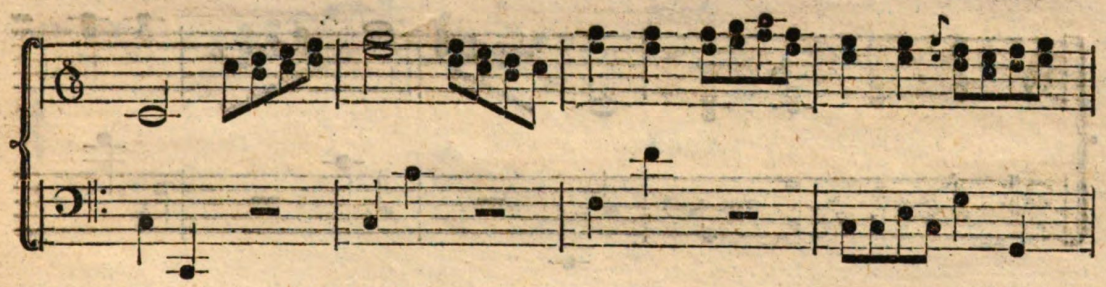

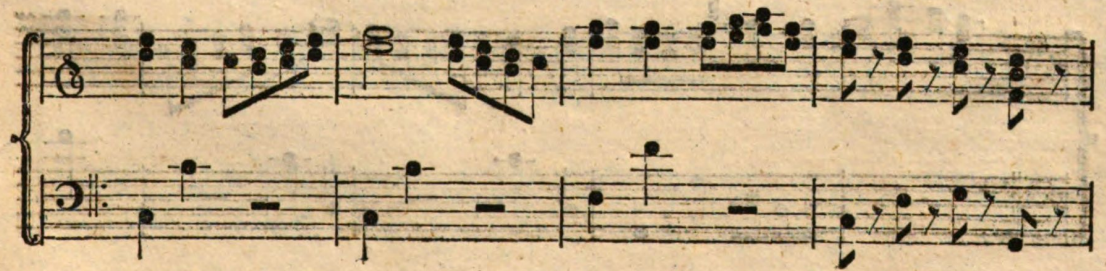

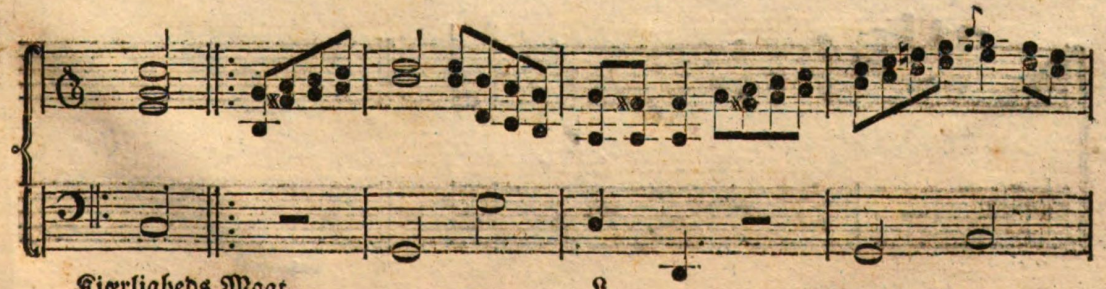

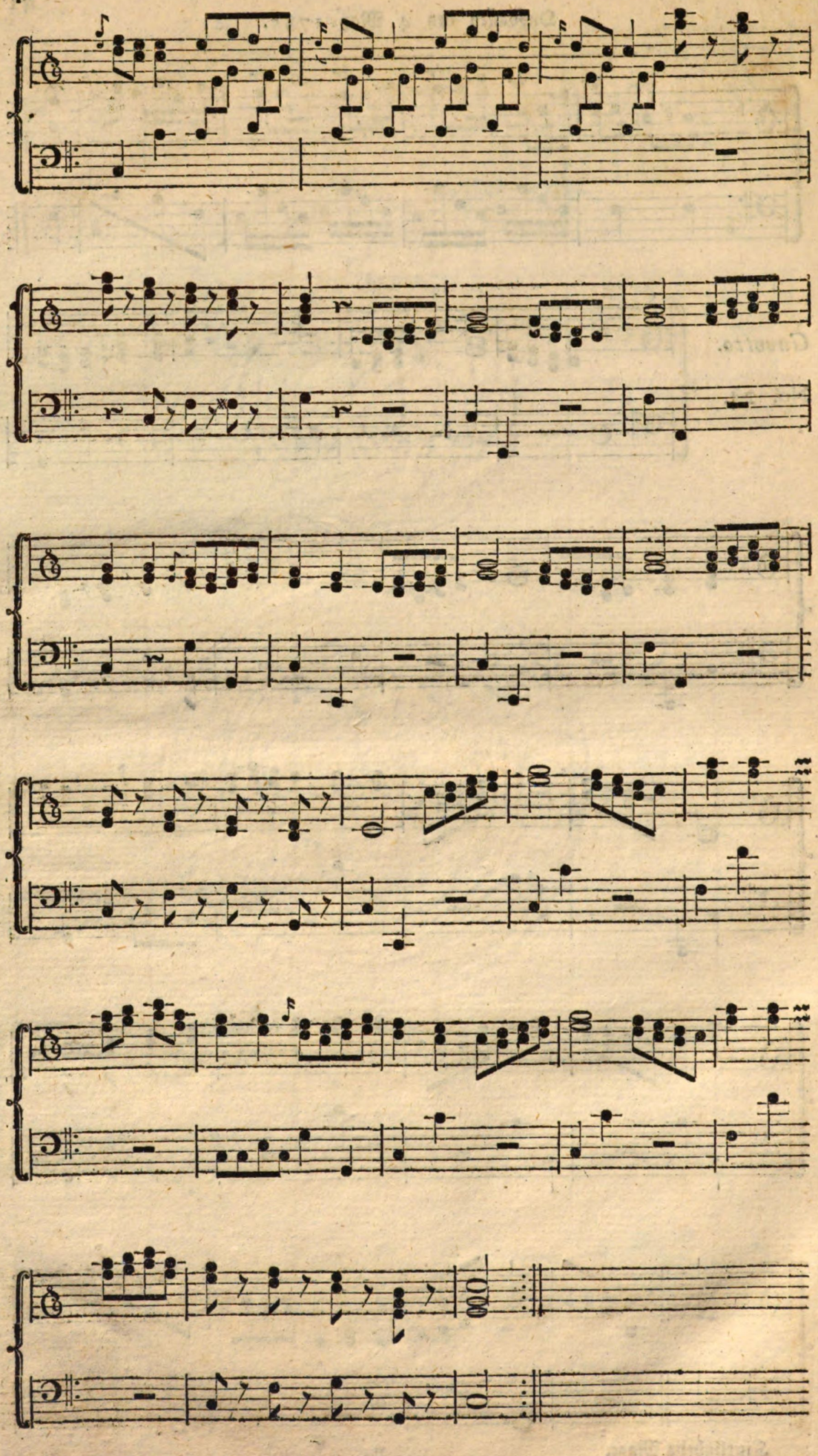

Allegro moderato.

No. 25.

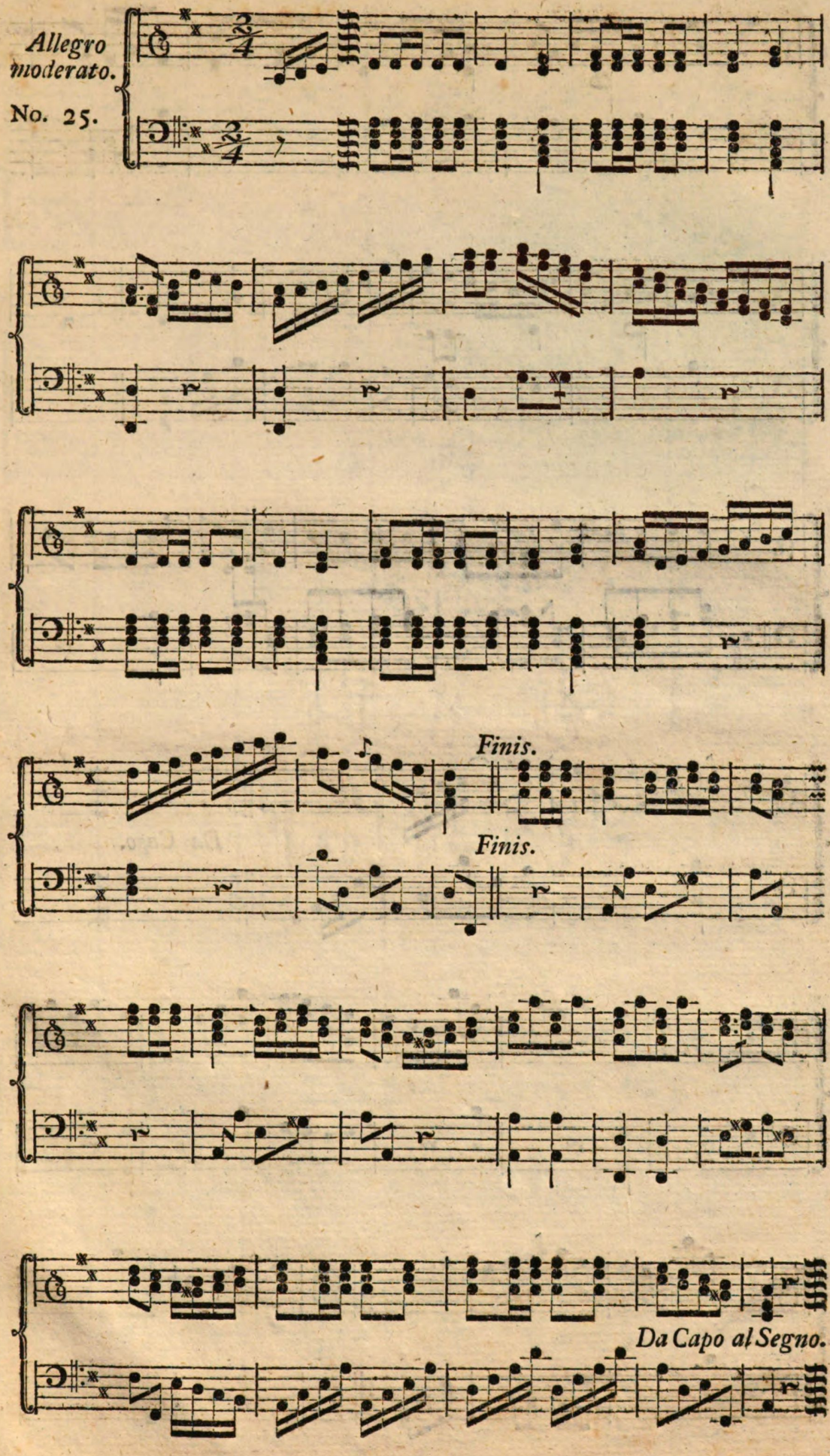

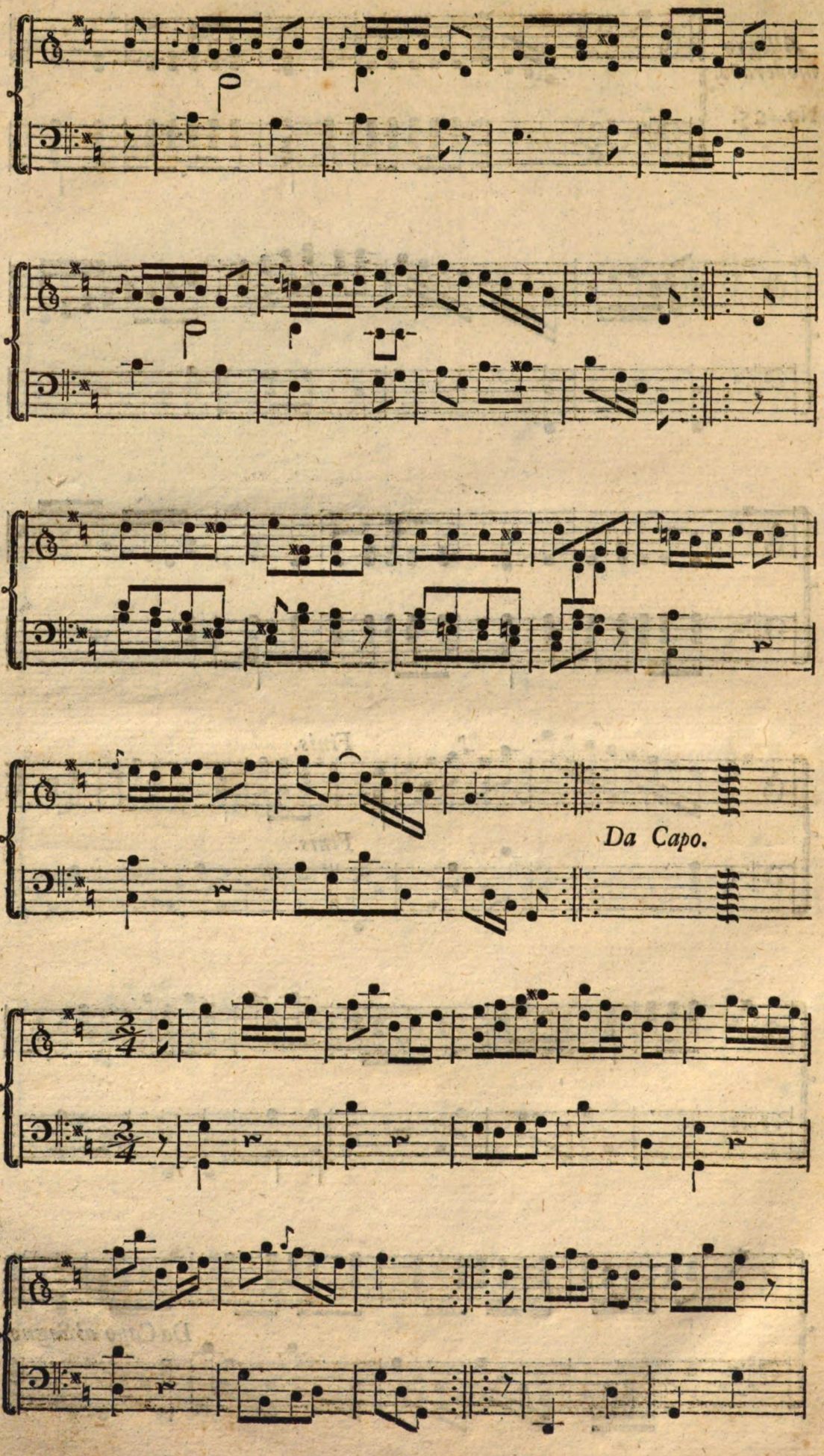
Da Capo.

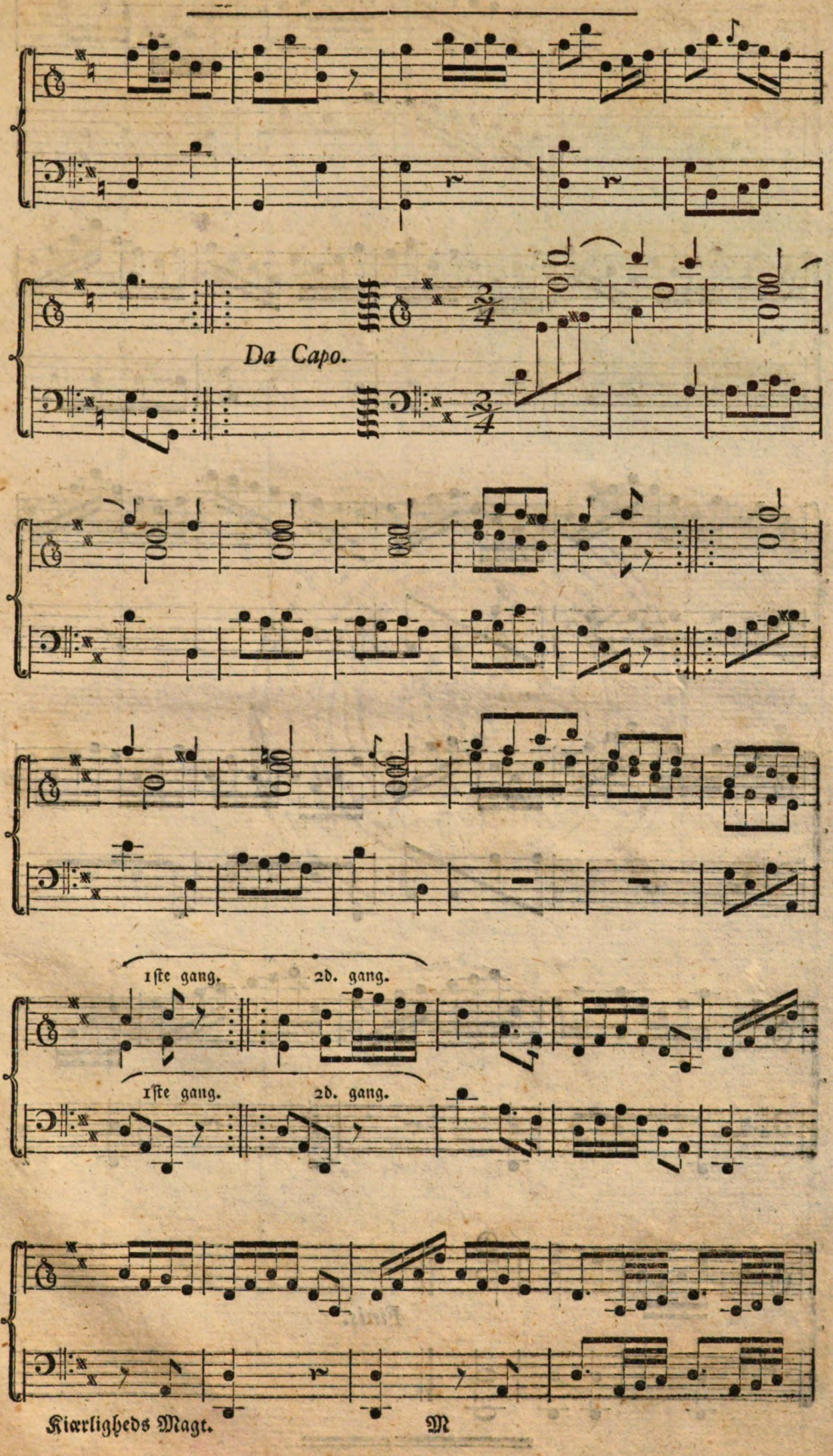
Da Capo.
1ste gang.
2d. gang.
1ste gang.
2d. gang.

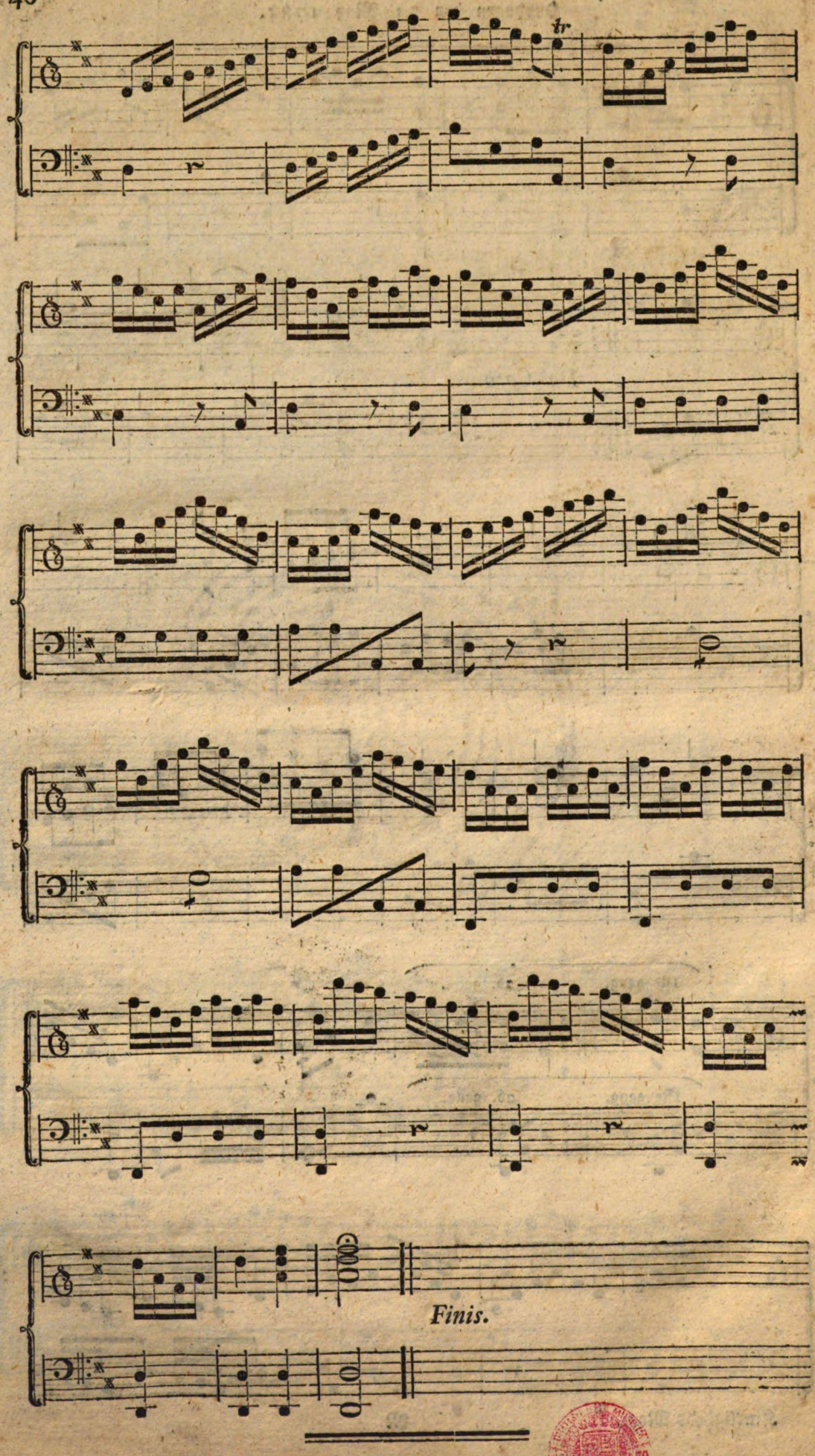

FEB 70